

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobkyně: **H. N.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Koudelem
sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025, č. j. MPSV-2025/61193-925,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025, č. j. MPSV-2025/61193-925, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 210 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Příbrami rozhodnutím ze dne 9. 11. 2021, č. j. 25712/2021/CER (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ponechal žalobkyni příspěvek na péči ve výši 6 600 Kč měsíčně od března 2021. Úřad práce neshledal podmínky pro změnu nároku na příspěvek podle § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Podkladem prvostupňového rozhodnutí byl zejména posudek posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ ze dne 24. 5. 2021, dle něž žalobkyně nezvládala

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

celkem čtyři základní životní potřeby (dále též jen „ZŽP“): oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby a péče o zdraví. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Posudková komise žalovaného v Praze v posudku ze dne 2. 2. 2022 dospěla k závěru, že žalobkyně nezvládá celkem pět ZŽP: oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, a nadto i osobní aktivity ode dne 1. 3. 2021. Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2022 žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Rozsudkem ze dne 16. 12. 2022, č. j. 49 Ad 4/2022 – 26 (dále jen „první zrušující rozsudek“), soud rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2022 zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a nesrozumitelnost a pro nezákonnost. V dalším řízení nechal žalovaný zpracovat posudek posudkové komise v Praze ze dne 9. 3. 2023 a doplňující posudek ze dne 28. 6. 2023. Posudková komise v Praze v nich setrvala na závěru, že žalobkyně nezvládá (pouze) pět výše uvedených ZŽP. Rozhodnutím ze dne 13. 7. 2023 žalovaný opět žalobkynino odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
3. Rozsudkem ze dne 10. 6. 2024, č. j. 47 Ad 13/2023 – 40 (dále jen „druhý zrušující rozsudek“) soud rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2023 opět zrušil. Rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zakládalo se na skutkových zjištěních, která neměla plnou oporu ve spise, a žalovaný také nedodržel závazný právní názor. V dalším řízení žalovaný provedl dne 16. 7. 2024 nové sociální šetření a nechal pořídit nový posudek posudkové komise v Praze ze dne 20. 9. 2024. Komise dospěla k závěru, že žalobkyně od 1. 3. 2021 do 19. 9. 2024 nezvládala pět stejných výše uvedených ZŽP; od 20. 9. 2024 pak nezvládala čtyři ZŽP, neboť již zvládala ZŽP výkon fyziologické potřeby. Tento posudek shledal žalovaný nedostatečným, a proto nechal zpracovat další posudek stejné posudkové komise ze dne 29. 1. 2025 (dále jen „posudek ze dne 29. 1. 2025“). V něm komise setrvala na předchozích závěrech a doplnila, že od 29. 1. 2025 žalobkyně nezvládala ZŽP orientace, komunikace, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity. Ani tento posudek neshledal žalovaný dostatečným, a tak nechal zpracovat srovnávací posudek posudkovou komisí v Brně (*obecné označení „posudková komise“ bude soud v dalším textu užívat pro tuto posudkovou komisi a její posudek, nebude-li výslovně uvedeno jinak*).
4. V posudku ze dne 27. 2. 2025 dospěla posudková komise k závěru, že žalobkyně od 1. 3. 2021 nezvládala celkem pět ZŽP: orientace, komunikace, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity. V rámci posudkového zhodnocení posudková komise nejprve hodnotila poslední posudek ze dne 29. 1. 2025. Posudková komise v Praze se z pohledu posudkové komise v Brně vstřícně k uznání ZŽP orientace a komunikace. Posudková komise pak znovu prostudovala dokumentaci zpětně a i podle ní lze velmi vstřícně uznat orientaci a komunikaci již od podání žádosti. Posudkový lékař sice uvedl plnou orientaci, avšak lze vzít v úvahu omezenou schopnost orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Žalobkyně má dle posudkové komise bohužel v posuzovaném období pouze vyšetření ze speciálně pedagogického centra, které je vágní při hodnocení intelektových schopností – pohybuje se od lehké mentální retardace po středně těžkou mentální retardaci (při ne zcela korelujícím objektivním vyšetření) bez stanovení IQ. Není k dispozici vyšetření klinickým psychologem ani psychiatrem, které by mělo být pro posouzení rozhodující. S ohledem na dětský věk je proto posouzení takto velmi vstřícné, pro další posouzení pro dospělost bude nutné striktně objektivizovat mentální schopnosti s nutností stanovit IQ. V rámci ZŽP péče o zdraví pak nelze Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zohledňovat preventivní opatření. Epileptické záchvaty nejsou každodenní opakovanou skutečností. Podávání léků je v dětském věku zcela v kompetenci rodiče, nelze je proto hodnotit jako mimořádnou péči. Opakovaným úkonem nejsou ani odběry krve. Schopnost rozpoznat a přivolat si pomoc je také zcela v kompetenci rodiče. V rámci této ZŽP tak byla zohledněna logopedie a případná avizovaná rehabilitace.

5. Dle posudkové komise dále není z doložené dokumentace na horních a ani dolních končetinách ani na páteři posudkově významná patologie na úrovni těžké poruchy. Všeobecné konstatování narušení hrubé a jemné motoriky bez celkové poruchy funkce končetin nesplňuje kritéria těžké funkční poruchy. Stejně tak nebyla prokázána těžká porucha funkce páteře a z neurologického hlediska parézy končetin. V dokumentaci praktického lékaře z dubna 2021 je udáván hyperaktivní močový měchýř a v jeho terénu *enuresis nocturna* se zlepšujícím trendem. V sociálních šetřeních je uváděno, že žalobkyně spí s plenou, ale v dokumentaci praktického lékaře není předpis plen. Nelze tak provést objektivizaci. Žalobkyně je údajně posílána na WC, aby se předešlo nehodám, což svědčí o tom, že nejde o trvalou inkontinenci, spíše o nepozornost při zaujetí nějakou činností. Stupeň inkontinence ani není dokumentován urologickým vyšetřením. O svévolný únik moči, který by nebylo možné ovlivnit, se však dle dokumentace nejedná. V mladším věku bylo velmi vstřícně až nadhodnoceně přistoupeno k uznání ZŽP výkon fyziologické potřeby. Prokázaná úroveň intelektu však dovoluje nácvik základních hygienických návyků v období od roku 2021 do roku 2025. Za takto dlouhé období mentální a motorické schopnosti nebrání zvládnutí této ZŽP včetně nácviku výměny inkontinenčních pomůcek. Připomínání výkonu fyziologické potřeby i občasnou pomoc s dočištěním posudková komise připustila, nejde však o mimořádnou péči. ZŽP tělesná hygiena byla uznána také velmi vstřícně. Mytí vlasů není nutným každodenním opakovaným úkonem. V mladším věku bylo uznáno, nicméně ponecháno s prostorem k nácviku, poté zahrnut i zvyk na menstruační cyklus a občasné nehody močového úniku. U ZŽP oblékání a obouvání posudková komise konstatovala, že dopomoc při výběru oblečení a doúpravu oblečení (rub, líc) nezpochybňuje, ale nejde o mimořádnou péči. U žalobkyně není těžké postižení funkce rukou, nohou ani páteře, které by bránilo oblékání a obouvání. Porucha jemné a hrubé motoriky nepochybně může ovlivňovat délku a obratnost při oblékání a obouvání, avšak při vhodně zvoleném oděvu ji neznemožňuje, proto posudková komise neuznala mimořádnou péči.
6. Dále posudková komise obecně k žalobkyniným námitkám uvedla, že z posudkového hlediska nebylo prokázáno, že by funkční omezení plynoucí ze zjištěného zdravotního stavu s přihlédnutím k použití kompenzačních pomůcek žalobkyni bránilo ve zvládnutí neuznaných ZŽP. Posudková komise prostudovala veškerou dokumentaci. Výpis objektivních skutečností provedla jen v omezeném rozsahu. Studovala odborné nálezy i sociální šetření, avšak „ze zákona posuzuje na podkladě těžké funkční poruchy (u té které životní potřeby)“, nikoliv subjektivně sdělených skutečností. Sociální šetření je jedním, nikoliv jediným z podkladů, a je nutné je opřít o objektivní nálezy. Pro účely hodnocení nezletilých osob se posuzuje mimořádná péče, která má mít „objektivní korelát“ v těžké (nikoliv lehké) funkční poruše.
7. ZŽP mobilita posudková komise neuznala, neboť u žalobkyně nebylo prokázáno těžké omezení hybnosti dolních končetin ani těžké parézy končetin, které by byly objektivním podkladem pro nevládnutí chůze po rovině a po schodech s využitím facilitátorů a Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

odpočinku. Dolní končetiny plní svou opěrnou i pohybovou funkci bez zásadního omezení. Případná nestabilita je kompenzovatelná opěrnými pomůckami. Různé druhy schodiště nejsou rozhodující, je předpoklad, že rodina je doma upraví a v exteriéru se jim vyhýbá. Není nutné každodenně jezdit výtahem nebo na eskalátorech (to je již zohledněno v orientaci – nepřiměřené reakce). Posuzuje se přirozené domácí prostředí. Nastupování a vystupování do a z dopravních prostředků se neposuzuje jako nutnost používání MHD, obecně jsou myšleny dostupné dopravní prostředky, tedy i vlastní auto apod. Není těžká porucha, která by žalobkyni neumožnila se posadit do auta apod. Taktéž není posudkově rozhodné otvírání a zavírání těžkých dveří. Zamykání a odemykání nepatří do posouzení mobility.

8. Posudková komise neuznala ani ZŽP stravování. Nebylo prokázáno závažné postižení kloubní hybnosti horních končetin, nejsou těžké parézy ani není úplná ztráta úchopu oboustranně, které by byly objektivním důvodem k nezvládnutí této ZŽP. Pro přesun stravy je žalobkyně schopna využít např. servírovací vozík či jiné alternativní způsoby nebo přizpůsobit místo stravování místu servírování, aby strava nemusela být přemísťována. Mentální funkce dovolují zvládat výběr stravy, dle posudkového lékaře je žalobkyně orientována všemi kvalitami. V žádném vyšetření nebyla prokázána těžká trvalá dezorientace v čase. Výzva k snídani, obědu a večeři není mimořádnou péčí. Fyzické funkce dovolují uchopit alespoň lžici, s pomocí naservírovat stravu a zvládat sebesycení včetně tekutin, byť ne úplně čistě. Dopomoc posudková komise nevyloučila, nejedná se však o mimořádnou péči jako u dětí se sondou či diabetiků. Dokumentovaný mentální defekt dovoluje zvládat základní stravovací návyky.
9. Uznána nebyla ani ZŽP oblékání a obouvání. Nebyly prokázány těžké parézy končetin, těžké postižení hybnosti kloubů ani ztuhnutí celé páteře, které by bránily tuto ZŽP s využitím facilitátorů a alternativních způsobů zvládnout při zvolení vhodného oděvu a obuvi. Neexistuje těžká funkční porucha, která by odůvodňovala nezvládnutí oblékání a obouvání. Dopomoc při výběru oděvu a doúpravě posudková komise nezpochybnila, nejde však o mimořádnou péči.
10. Konečně posudková komise neuznala ani ZŽP výkon fyziologické potřeby. Nebyla prokázána plná inkontinence, zdravotní stav žalobkyně jí umožňuje tuto potřebu zvládnout. Je schopna v rámci domácnosti dojít na WC, je schopna sedu, funkce rukou k očištění také není porušena. Je možnost využít inkontinenční pomůcky při urgenci fyziologické potřeby jako preventivní opatření. Objektivně nebyl prokázán trvalý únik moči. Kognitivní deficit na úrovni lehké až snad středně těžké mentální retardace dovoluje zvládnout základní hygienické návyky.
11. Závěrem posudková komise zopakovala, že funkční schopnosti dané dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem se hodnotí s využíváním zachovalých potenciálů a kompetencí osob a s využitím běžně dostupných pomůcek, předmětů denní potřeby, vybavení domácnosti a veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředků. Pro uznání nezvládnutí ZŽP musí být v doložené zdravotní dokumentaci odpovídající medicínský korelát na podkladě těžké poruchy.
12. K posudku a dalším podkladům řízení se žalobkyně vyjádřila ve vyjádření ze dne 4. 3. 2025.
13. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný znova zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění shrnul dosavadní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

procesní vývoj a zejména obsah posudků posudkových komisí včetně posledního posudku posudkové komise v Brně, který vyhodnotil jako objektivní, přesvědčivý a přezkoumatelný. Dále se věnoval jednotlivým bodům vyjádření žalobkyně.

Žaloba

14. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. S ohledem na její značný rozsah soud shrne jen podstatné body.
15. Žalobkyně obecně namítá, že posudek posudkové komise v Brně je neúplný, neobjektivní a nepřezkoumatelný. Zejména se nevypořádal s námitkami žalobkyně, které mají lékařský charakter. Žalovaný jej jen nekriticky přejal. Žalobkyně mu dále vytýká, že z něj není zřejmé, o jaké konkrétní podklady (lékařské nálezy) posudková komise opřela jednotlivé argumenty a tvrzení v rámci posouzení zvládnutí ZŽP. Posudek se dále opět nevypořádal s námitkami žalobkyně uplatněnými dne 25. 10. 2021, 21. 11. 2021, 12. 2. 2022, 13. 5. 2022, 14. 4. 2023 a 4. 7. 2023 a v obou žalobách (a s připomínkami soudu), v důsledku čehož žalovaný porušil i závazný právní názor soudu. Posudek je nepřesvědčivý i z toho důvodu, že používá výraz „*vstřícně*“, popř. „*velmi vstřícně*“ u uznání některých ZŽP. Je z velké části vystavěn na předchozím posudku ze dne 29. 1. 2025, ten však nebyl přiložen k vyrozumění žalobkyni, a proto se k němu nemohla vyjádřit před vydáním napadeného rozhodnutí. Z posudku posudkové komise v Brně ani není zřejmé, které části jsou citací předchozího posudku ze dne 29. 1. 2025 a které jsou již úvahami posudkové komise v Brně. Posudek ze dne 29. 1. 2025 obsahuje některé věcné chyby, což „*znevěrohodňuje*“ i posudek posudkové komise v Brně, který z něj čerpal. Posouzení ZŽP je také nepřehledné a místy se překrývá, což je v rozporu se závazným právním názorem soudu. Posudek se nezabýval posuzováním jednotlivých dílčích aktivit. Taktéž se vůbec neopírá o záznam ze sociálního šetření ze dne 16. 7. 2024. Žalobkyně sice mohla uplatnit své námitky proti posudku, nemohly ale být řádně posouzeny, neboť nebyly předány posudkové komisi. Žalovaný se ani nevyjádřil k námitkám k ZŽP orientace a komunikace s odůvodněním, že byly uznány za nezvládané. Závěr na str. 6 napadeného rozhodnutí, dle kterého „*horší jemná a hrubá motorika již není*“, nemá oporu v lékařské zprávě MUDr. O. ze dne 30. 5. 2024. Žalobkyně má též za to, že žalovaný porušil zásadu zákazu změny k horšímu, neboť žalobkyni nově neuznal ZŽP výkon fyziologické potřeby a oblékání a obouvání. Posudková komise rovněž výslovně nezpochybnila dohled nad neuznanými ZŽP, čímž sama uznala, že je žalobkyně nezvládá.
16. K posouzení ZŽP mobilita žalobkyně namítá, že příčinou nezvládnutí některých aktivit je kombinace tělesného (paleocerebelární syndrom – porucha rovnováhy, koordinace, motoriky, vertigo) a duševního stavu. Vliv této poruchy žalovaný neposuzoval a konstatoval, že ZŽP mobilita se posuzuje v rámci pohybového omezení, nikoliv psychického. Posudková komise i žalovaný uvedli výčet toho, čím žalobkyně netrpí, ale neposoudili to, čím žalobkyně skutečně trpí. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěry posudkové komise, že se aktivita nastupování a vystupování z dopravních prostředků posuzuje v domácím prostředí. Je třeba posuzovat prostředí přirozené, jímž je domov žalobkyně, jeho blízké okolí včetně školy či Praha (kde má lékaře). Tato místa má žalobkyně dostupná vlakem, autobusem, pěšky a autem. I když se dopraví na kraj Prahy autem, zpravidla musí dále využít MHD kvůli obtížnému parkování. Kdyby byla žalobkyně zdravá, denně by cestovala autobusem. Rodinu a osobní vůz rodičů nelze považovat za běžně dostupný

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

facilitační prostředek (sama se žalobkyně rodinným vozem nikam nepřepraví). Součástí této aktivity je tak i schopnost používat prostředky veřejné dopravy. To uvedl soud již v bodě 46 prvního zrušujícího rozsudku. Schopnost zvládat tuto aktivitu se navíc u žalobkyně od roku 2021 vyvíjela, což posudková komise nerefletovala. Žalobkyně dále nesouhlasí s názorem posudkové komise, že do aktivity otevírat a zavírat dveře nepatří těžké dveře a zamykání a odemykání dveří. Argumentaci posudkové komise, že se žalobkyně má vyhýbat některým typů schodišť, by bylo možné použít ohledně čehokoliv. Žalovaný nevypořádal námitky žalobkyně uvedené ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Posudek dále zopakoval vadu vytknutou soudem v bodě 43 prvního zrušujícího rozsudku, neboť neuznání neschopnosti zvládat ZŽP mobilita odůvodnil tím, že určitá skutečnost je zohledněna v ZŽP orientace.

17. K posouzení ZŽP stravování žalobkyně namítá, že tvrzení o absenci některých zdravotních postižení nedokládá, že žalobkyně zvládá aktivity v rámci této ZŽP. Používání servírovacího vozíku může transport jídla ulehčit, i na něj je ale nutné jídlo přemístit, což žalobkyně nezvládne. Žalobkyně si v některých situacích nemůže stravu vybírat (např. ve školní jídelně) a i kdyby mohla, nemůže volit pouze tu, kterou si dokáže sama rozdělit a naservírovat. Zdravé dítě ve věku žalobkyně navíc žádnou pomoc při stravování nepotřebuje. Žalobkyniny námitky žalovaný vypořádal jen nepřiléhavou citací dokumentu „*Posuzování stupně závislosti pro účely příspěvku na péči*“ a posudku posudkové komise. Posudková komise ani žalovaný se nevyjádřili k závěru z posledního sociálního šetření, dle něž žalobkyně nezvládá porcování jídla nebo nalití nápoje do sklenice. Závěr o zachování jemné i hrubé motoriky byl založen na neurologické zprávě ze dne 30. 5. 2024, v němž je však uveden přesně opačný závěr. Zpráva ze dne 21. 5. 2020 byla nadále ignorována. V posudku chybí závěr o zvládání ZŽP stravování v minulosti.
18. K posouzení ZŽP oblékání a obouvání žalobkyně namítá, že posudková komise si protiřečí, neboť nezpochybnila pomoc u jednotlivých aktivit, ale na druhou stranu konstatovala, že se nejedná o mimořádnou péči. Zdravé dítě zvládá všech pět dílčích aktivit bez jakékoliv pomoci. Posudková komise opět založila své závěry jen na tom, že žalobkyně nemá parézy horních končetin, ztuhnutí páteře ani těžké kloubní postižení. Nezabývala se ale skutečnými zdravotními hendikepy žalobkyně. Sociální šetření i zprávy z neurologie a rehabilitačního lékaře poukazují na to, že žalobkyně tuto ZŽP nezvládá. Posudková komise se odklonila od dřívějších posudků, aniž by to pečlivě a objektivně vysvětlila, což neučinil ani žalovaný. Nespecifikovala, jaké facilitátory a alternativní způsoby může žalobkyně používat. Dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 5. 2021 bylo důvodem pro nezvládání této ZŽP, že si žalobkyně vybírá oblečení náhodně, nezávisle na počasí. Dle sociálního šetření tento důvod trvá.
19. K posouzení ZŽP výkon fyziologické potřeby žalobkyně konečně opět namítá, že posudková komise dospěla k odlišným závěrům než předchozí posudky. Odůvodnění je i vnitřně rozporné, neboť naznačuje, že tato ZŽP byla v minulosti správně uznána, ale současně ji hodnotí jako zvládanou už od roku 2021. Posudková komise uvedla, že předpisy plen nelze objektivizovat, avšak neobrátila se na žalobkynina urologa, který jí je dlouhá léta předepisuje. Neschopnost zvládat tuto ZŽP u žalobkyně způsobuje kombinace zdravotních hendikepů, což posudková komise nevzala v potaz. Žalobkyně používá pleny jen v noci. Přes den je to pro ni ponižující. Žalobkyně taktéž nezvládá aktivity provádění čistoty a používání hygienických pomůcek.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Posudek posudkové komise v Brně obsahuje výčet všech použitých podkladů, výpisy z dokumentace a konkrétní hodnocení jednotlivých ZŽP. Zákon ani vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“), nestanoví povinnost, aby každé tvrzení bylo opatřeno přímým odkazem na konkrétní dokument. Důležité je, že posudek je srozumitelný, logicky strukturovaný a vychází z objektivních podkladů. Nemusí být vědeckou studií. Posudková komise je nezávislý orgán složený z lékařů s atestací v oboru posudkového lékařství. Její závěry mají vyšší důkazní hodnotu než tvrzení účastníka nebo výpovědi z rodiny. Posudková komise není povinna reagovat na každou námitku jednotlivě. Posudek obsahuje část, kde jsou shrnuty hlavní výhrady a proč nebyly shledány důvodnými. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž shrnul a reagoval na námitky žalobkyně včetně vyjádření k podkladům rozhodnutí. Posudková komise výslovně uvedla, že prostudovala sociální šetření, ale rozhodující je existence těžké funkční poruchy, nikoliv jen subjektivní sdělení. Sociální šetření je jedním z podkladů, ale nemá lékařskou povahu, vychází z výpovědí rodičů a pozorování v omezeném čase a nemůže samo o sobě vést k uznání ZŽP bez medicínského korelátu. Rozpor šetření a posudku byl v rozhodnutí vysvětlen. Námitka, že byl porušen zákaz změny k horšímu, není důvodná. Stupeň závislosti zůstal nezměněn. Posudková komise provedla nové posouzení, což může vést k odlišnému závěru. Zásada zákazu změny k horšímu se nevztahuje na řízení zahajované z moci úřední, jehož cílem je zjistit skutečný stav věci. U osob do 18 let se posuzuje, zda péče přesahuje běžnou péči. Pokud dítě potřebuje pomoc, kterou běžně potřebují zdravé děti, nejde o mimořádnou péči. Zákon a vyhláška rozlišují mezi běžnou pomocí a mimořádnou péčí. Pouhá potřeba dohledu nebo připomenutí neznamena automaticky nezvládnání ZŽP.
21. Závěr o zvládnání ZŽP mobilita je podložen tím, že žalobkyně netrpí těžkou poruchou hybnosti dolních končetin ani trupu. Paleocerebelární syndrom, který se projevuje mírnou poruchou rovnováhy a koordinace, nedosahuje intenzity, která by znemožňovala zvládnání mobility v přijatelném standardu. Posudek zohlednil, že schopnost nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků se posuzuje v rámci přirozeného prostředí, nikoliv výlučně ve vztahu k veřejné dopravě. Námitky týkající se neschopnosti otevřít těžké dveře nebo zamykat nejsou rozhodující, neboť tyto činnosti nejsou samy o sobě určující pro uznání celé ZŽP. Posudek správně rozlišuje mezi běžnými obtížemi a těžkou funkční poruchou. ZŽP stravování nebyla uznána, neboť žalobkyně je schopna uchopit příbor, najíst se a napít, byť s drobnou dopomocí, která nepředstavuje mimořádnou péči. Dietní omezení nejsou lékařsky potvrzena jako závažná. Připomenutí pitného režimu je běžné i u zdravých dětí. Schopnost přemístit stravu lze zajistit i pomocí běžně dostupných pomůcek. ZŽP oblékání a obouvání nebyla uznána jako nezvládnána, neboť žalobkyně nemá těžkou poruchu hybnosti horních končetin ani trupu, která by jí bránila v oblékání nebo obouvání. Pomoc při výběru oblečení, rozeznání rubu a líce nebo doúprava oděvu nepředstavuje mimořádnou péči. Vhodně zvolený oděv a obuv umožňují zvládnání této ZŽP bez každodenní pomoci. Dřívější uznání této ZŽP nemusí nutně znamenat, že bude uznána i nadále. Nové posouzení vychází z aktuálního zdravotního stavu. ZŽP výkon fyziologické potřeby nebyla uznána, neboť žalobkyně netrpí trvalou inkontinencí. Používání plen na noc je preventivní opatření. Pomoc s očistou je občasná a neplyne z těžké poruchy. Mentální schopnosti žalobkyně

umožňují nácvik hygienických návyků. Námitky žalobkyně se opírají o kombinaci lehkých obtíží, které nedosahují intenzity těžké poruchy.

Replika

22. Žalobkyně zdůrazňuje, že u každého tvrzení v posudku sice nemusí být odkaz na konkrétní dokument, ze kterého vyplývá, z posudku ale musí plynout, z čeho konkrétně jsou závěry vyvozeny. Pouhý výčet podkladů a citací z nich nemá z hlediska přezkoumatelnosti žádný význam. Posudek nepředstavuje privilegovaný důkaz. Sociální šetření není méně hodnotným důkazem. Představuje jeden z podkladů posudku, s nímž se musí posudková komise a žalovaný vypořádat. Samotné závěry sociálního šetření sice nemohou odůvodňovat nezvládání ZŽP, jde ale o silný indikátor. Míra neodbornosti a nepřesvědčivosti posudků dokládají „veletoče“ posudkových komisi při uznávání jednotlivých ZŽP. Ukazují na „bezradnost, aroganci a nedostatek odbornosti“ posudkových komisí. Až v případě přezkoumatelného rozhodnutí a posudku lze hodnotit, zda určitá porucha představuje těžkou funkční poruchu. Způsob zahájení řízení nemá vliv na procesní pravidla včetně pravidel o opravných prostředcích. Rozsah dalšího přezkumu byl dán rozsudky správního soudu, dle kterých se měl žalovaný zabývat toliko spornými ZŽP. Nelze činit obecné závěry o mimořádné péči ke všem dětem do 18 let. Potřeba dohledu nebo připomenutí sice automaticky neznamená nezvládání ZŽP, ale neznamená ani její zvládání. Závěry žalovaného o některých dílčích aktivitách, kterých by nemělo být schopno patnáctileté leté zdravé dítě, pokládá žalobkyně za absurdní. Neschopnost otvírání zamknutých a těžších dveří představuje zásadní překážku mobility. Nelze rozlišovat mezi tím, zda je těžká funkční porucha výsledkem jedné nebo více menších obtíží.

Posouzení věci

Procesní předpoklady a důkazní návrhy

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť byly naplněny důvody podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. Splněny byly navíc i podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo zapotřebí ani k provádění dokazování. Některé navržené důkazy (napadené rozhodnutí a vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí) byly součástí správního spisu, jímž se zásadně nedokazuje. Ostatní důkazy (dokument „*Posuzování stupně závislosti pro účely příspěvku na péči*“, vyjádření urologa k tomu, že žalobkyni předepisuje pleny, a znalecký posudek z oboru posudkového lékařství) byly navrženy k prokázání skutečností, které nebyly rozhodující pro posouzení věci. Sama skutečnost, že žalovaný citoval z dokumentu „*Posuzování stupně závislosti pro účely příspěvku na péči*“, nemá žádný vliv na to, zda jsou či nejsou jeho závěry přílehlavé k námitkám žalobkyně. Skutečnost, zda jsou žalobkyni předepisovány pleny, nemohla mít žádný vliv na posouzení přesvědčivosti a úplnosti posudku posudkové komise (viz níže bod 92). Znalecký posudek k posouzení zvládání jednotlivých ZŽP nebyl potřebný, neboť soud i bez něj dospěl k závěru, že posudek posudkové komise, jenž byl podkladem napadeného rozhodnutí, je nepřesvědčivý

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

a neúplný, což je samo o sobě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (viz např. bod 25 rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Ads 8/2023 – 25).

Rozhodná právní úprava a obecná východiska

24. Podle § 7 odst. 1 věty první a druhé zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání ZŽP osob.
25. Podle § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách má nárok na příspěvek osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání ZŽP v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, mimo jiné pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká.
26. Podle § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách se osoba do 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve
- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb,
- a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.
27. Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti na pomoci jiné osoby hodnotí schopnost zvládat tyto ZŽP: „mobilita“, „orientace“, „komunikace“, „stravování“, „oblekání a obouvání“, „tělesná hygiena“, „výkon fyziologické potřeby“, „péče o zdraví“, „osobní aktivity“ a „péče o domácnost“. Podle odst. 3 se schopnost zvládat základní životní potřebu uvedenou v odstavci 1 písm. j) nehodnotí u osob do 18 let věku. Podle odst. 4 se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle odst. 5 musí pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
28. Podle § 10 zákona o sociálních službách u osoby do 18 let věku se při hodnocení schopnosti zvládat ZŽP podle § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku.

29. Podle § 1 odst. 1 prováděcí vyhlášky se schopnost osoby zvládat ZŽP pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé ZŽP vymezeny v příloze č. 1 této vyhlášky.
30. Podle § 1 odst. 2 a 3 prováděcí vyhlášky se schopnost osoby zvládat ZŽP pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. Při hodnocení schopnosti osoby zvládat ZŽP se hodnotí tělesné struktury a tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností.
31. Podle § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky se za neschopnost zvládnutí ZŽP považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí ZŽP se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění ZŽP v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnutí ZŽP v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
32. Podle § 2a prováděcí vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat ZŽP vymezena v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky, není schopna ZŽP zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
33. Podle § 2b prováděcí vyhlášky pokud osoba do 18 let věku nemá z důvodu nízkého věku a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje ještě vyvinutou schopnost zvládat některou ze základních životních potřeb nebo některou aktivitu, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, není pro účely posuzování stupně závislosti považována za osobu, která je neschopna základní životní potřebu zvládat. To neplatí, pokud osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu při zvládnutí základní životní potřeby nebo některé aktivity, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.
34. Podle přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky jsou ZŽP „mobilita“, „stravování“, „oblékání a obouvání“ a „výkon fyziologické potřeby“ vymezeny následujícím způsobem:
- **a) Mobilita:** Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat 1. vstávání a usedání, 2. stoj, 3. zaujímat a měnit polohy, 4. pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, 5. otevírat a zavírat dveře, 6. chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, 7. nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

- **d) Stravování:** Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
- **e) Oblékání a obouvání:** Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
- **g) Výkon fyziologické potřeby:** Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. včas používat WC, 2. zaujmout vhodnou polohu, 3. vyprázdnit se, 4. provést očistu, 5. používat hygienické pomůcky.

35. Posouzení stupně závislosti pro účely rozhodování o příspěvku na péči musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, kterými jsou nález vydaný poskytovatelem zdravotních služeb, výsledek sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, výsledek funkčního vyšetření a výsledek vyšetření posuzujícího lékaře; v rámci odvolacího řízení je tímto vyšetřením posudek posudkové komise podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

36. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 23. 9. 2009 č. j. 4 Ads 57/2009 – 53). Tento požadavek posudek splňuje pouze v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k účastníkem řízení udávaným potížím, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Své závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nezbytné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav potom musí být popsán dostatečně jasně přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, které způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, správní orgán totiž nemůže nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici. Posudková komise musí v odůvodnění posudku výslovně zohlednit jednotlivé činnosti vyjmenované v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky a vypořádat se se skutečnostmi, které posuzovaný namítá. Posudková komise, správní orgány i soudy zároveň musejí mít na zřeteli, že s ohledem na sociálně citlivou situaci osob závislých na pomoci jiné fyzické osoby a důležitost příspěvku jim poskytovaného, je zapotřebí postupovat při posuzování stupně závislosti osoby důkladně (viz např. bod 23 rozsudku NSS ze dne 9. 1. 2025, č. j. 9 Ads 209/2024 – 69).

37. NSS ve své judikatuře dále dovodil, že v řízení o nároku na příspěvek na péči je povinností odvolacího správního orgánu požádat posudkovou komisi o doplnění posudku, „*pokud by posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek*“ (viz rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25). Posouzení zdravotního stavu je přitom vždy věcí Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

odborně medicínskou, k níž nemají soudy potřebné odborné znalosti, a proto vychází z vyjádření subjektů, které tyto znalosti mají. Z tohoto důvodu soudy kladou při hodnocení posudku zvýšený důraz na jejich jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013 č. j. 3 Ads 24/2013 – 34). Pokud by z podkladů lékařského posudku vyplývalo, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby by přesto takovou základní životní potřebu považovaly za zvládanou, bylo by jejich povinností tento svůj závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2014 č. j. 3 Ads 50/2013 – 32).

38. Posudková komise se musí vyjádřit ke schopnosti posuzované osoby zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky, případnými spornými dílčími aktivitami se musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudkové závěry musí jednoznačně a konkrétně zdůvodnit. Případné chybějící náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici. Nenaplnění požadavků na přesvědčivost a úplnost posudku je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou musí soud napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (rozsudky NSS ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015 – 27, a ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 Ads 269/2018 – 27).
39. Obecně dále platí, že posouzení schopnosti zvládat ZŽP není intuitivní, ale vyplývá z objektivizovaných kritérií – příslušných dílčích aktivit ZŽP vymezených v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Jestliže v řízení o příspěvku na péči vzniknou pochybnosti o tom, zda je posuzovaný schopen zvládat určité dílčí aktivity ZŽP, nepostačí pro zachování úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudku tyto pochybnosti rozptýlit paušálním tvrzením, že příslušnou ZŽP posuzovaný zvládá, naopak je povinností lékařské posudkové služby tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015 – 27).

Obecné námitky

40. Žalobkyně předně uplatňuje řadu obecných námitek zejména ve vztahu k (poslednímu) posudku posudkové komise.
41. Soud úvodem zdůrazňuje, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobkyni povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci. Výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované tvrzení. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis (viz např. bod 19 rozsudku NSS ze dne 12. 3. 2025, č. j. 4 As 146/2024 – 81). Soud je takto vymezenými žalobními body vázán a napadené rozhodnutí přezkoumává (až na výjimky) pouze v jejich mezích (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Míra precizace žalobních bodů proto určuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

42. Žalobkyně předně namítá, že posudek posudkové komise je nepřehledný, neboť není zřejmé, z jakých konkrétních pokladů posudková komise učinila své závěry. Soud konstatuje, že tato námitka je (i přes značný rozsah) velmi obecná. Žalobkyně neidentifikuje jediný konkrétní závěr posudkové komise, u nějž by nebylo zřejmé, na jakém podkladu (lékařské zprávě) se zakládá. Soud ji tedy může vypořádat pouze se stejnou mírou obecnosti. Jak poukazuje žalovaný, posudková komise ve svém posudku uvedla výčet podkladů (viz str. 5) a z přesně specifikovaných podkladů následně odcitovala konkrétní relevantní poznatky (viz str. 6 až 8). Skutková zjištění, jimiž posudková komise následně argumentuje v samotném posudkovém hodnocení na str. 8 až 10 tedy posudku, tak je obecně vzato možné „spárovat“ s poznatky odcitovanými na předešlých stranách. Soud znova zdůrazňuje, že žalobkyně neuvedla jediné zjištění posudkové komise, u nějž by jí nebylo zřejmé, z jakého podkladu vyplývá. Soud za ni nebude taková zjištění dohledávat. Lze tak jen konstatovat, že na rozdíl od žalobkyně má soud za to, že tento způsob strukturování posudku obecně umožňuje dovodit, které zjištění patří ke kterému podkladu. Nelze na ně tak nahlížet jako na tzv. souhrnná skutková zjištění dle žalobkyní citované judikatury. Jen pro dokreslení lze uvést, že podobný způsob odůvodnění je zcela běžný a akceptovaný (resp. soudu není známo, že by se proti němu judikatura jakkoliv vymezila) v civilních rozsudcích, v nichž soudy zpravidla nejprve uvádí jednotlivé důkazy a zjištění, která z nich plynou, a posléze s nimi již bez dalšího pracují v rámci právního posouzení (aniž by znova konkretizovaly, co z čeho plyne).
43. Námitku, že se žalovaný opět nezabýval námitkami žalobkyně (resp. připomínkami soudu), soud nepovažuje za řádný žalobní bod. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce je podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinen uvést *konkrétní* skutková tvrzení, a nikoliv jen obvyklé nezákonnosti. Žalobkyně jen zcela obecně namítá, že nebyly vypořádány její námitky (připomínky soudu), aniž by v rámci tohoto žalobního bodu kteroukoliv z nich konkrétně označila. Jde tedy v podstatě jen o zcela obecně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti, resp. nedodržení závazného právního názoru soudu bez jakéhokoliv konkrétního skutkového tvrzení. Žalobkyně sice označuje podání, která měla zůstat nevypořádána, avšak ve výsledku se jedná v podstatě o souhrn všech podání, která v řízení před správními orgány učinila (tzn., kdyby tento výčet nebyl uveden, byla by námitka úplně stejně obecná). Takto pojatá námitka nesplňuje náležitosti řádného žalobního bodu ve smyslu shora citované judikatury. Žalobkyně *de facto* na soudu žádá, aby nahrazoval její aktivitu, místo ní prostudoval veškerá její podání (čítající desítky, ne-li stovky stran) a dohledával, zda ta či ona námitka byla v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádána. Žalobkyně přitom paradoxně sama žalovanému vytýká, že u vypořádání námitek je s ohledem na délku řízení nutno přesně uvádět, která část odůvodnění reaguje na jakou námitku. Požadavek na odůvodnění správního rozhodnutí ale není samoučelným formalismem. Smyslem je vysvětlit účastníkovi, proč správní orgán shledal jeho námitky nedůvodnými. Žalobkyně by tedy měla sama nejlépe vědět, zda některé její námitky zůstaly nevypořádány – buď na ně v odůvodnění věcnou odpověď našla, anebo nikoliv. Zcela nad rámec lze dodat, že námitkám žalobkyně se věnovala jak posudková komise na str. 10 a 11 posudku, jejíž závěry převzal žalovaný od odůvodnění, tak i sám žalovaný na str. 20 až 29 napadeného rozhodnutí. Vypořádání námitek přitom může být i implicitní (viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2025, č. j. 3 As 286/2023 – 68, bod 21), tedy nemusí směřovat výslovně k té které námitce z konkrétního podání žalobkyně. Ostatně sama

žalobkyně obsáhle cituje vypořádání svých námitek v žalobě a polemizuje s ním. I pokud by tak soud tuto námitku posoudil jako řádný žalobní bod, v této zcela obecné rovině neshledává žádné pochybení na straně žalovaného (posudkové komise).

44. Soud dále nemá za to, že by nepřesvědčivost posudku způsobovala samotná skutečnost, že posudková komise užila při hodnocení některých (uznaných) ZŽP výrazu „*vstřícně*“. Jedná se jen o subjektivní formulaci posudkové komise, a nikoliv o věcnou či formální vadu posudku (viz výše bod 36, který shrnuje obsah požadavku na přesvědčivost a úplnost posudku). To, zda posudková komise pokládala své hodnocení (subjektivně) za *vstřícné*, nemá na výsledný posudkový závěr žádný vliv. Pokud by tento výraz nepoužila, nijak by se obsahu posudku nezměnilo. Navíc se užití těchto výrazů týká jen uznaných ZŽP. Případná pochybení tak nemohla žalobkyni jakkoliv zkrátit na jejích právech.
45. Pokud žalobkyně dále namítá, že jí nebyl doručen posudek ze dne 29. 1. 2025, z něž poté vyšla posudková komise v Brně, je třeba říci, že takový požadavek nemá žádnou oporu v právu. Žalovaný byl povinen umožnit žalobkyni vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, čemuž dostal dopisem ze dne 27. 2. 2025. Nebyl jí ale povinen (žádné) podklady zasílat. Bylo na žalobkyni, aby nahlédla do správního spisu a sama se s posudkem ze dne 29. 1. 2025 seznámila a vyjádřila k němu. Nadto je opět třeba poukázat na značnou obecnost této námítky. Žalobkyně netvrdí nic o tom, jaký vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí by toto případné procesní pochybení mělo mít a ani soudu se nejeví, že by tomu tak mohlo být. Posudek ze dne 29. 1. 2025 žalovaný nepoužil jako podklad rozhodnutí, neboť vycházel z posudku posudkové komise v Brně. K němu se žalobkyně vyjádřit mohla, včetně pasáží, které se posudková komise převzala z posudku ze dne 29. 1. 2025 (což žalobkyně ostatně sama demonstruje v žalobě, v níž proti těmto pasážím brojí, vědoma si toho, že jde právě o závěry posudku ze dne 29. 1. 2025, viz níže).
46. Soud ani nesdílí názor žalobkyně, že nelze rozlišit, které pasáže posudku posudkové komise v Brně jsou jejím vlastním hodnocením, a které jsou citací předchozího posudku ze dne 29. 1. 2025. Soud nezbyvá než opět poukázat na vágnost žalobkyniných námitek: žalobkyně ani zde nespecifikuje konkrétní pasáž posudku posudkové komise v Brně, u které by jí nebylo jasné, zda se jedná o vlastní text této komise nebo o citaci či parafrázi (naopak sama žalobkyně opakovaně cituje pasáže, které pokládá za citace – zjevně tedy je schopna rozeznat, co je čím). Soud se tak může jen dohadovat, které části posudku pokládá žalobkyně za nepřehledné. Žalobkyně patrně míří na str. 8 posudku, kde je citováno psychiatrické vyšetření žalobkyně posudkovou komisí, aniž by bylo uvedeno, o jakou komisi se jedná. Posudková komise v Brně ale žalobkyni sama nevyšetřovala, jak plyne z obsahu jejího posudku (žalobkyně nebyla jejímu jednání přítomna), a i datum vyšetření a jméno lékařky korespondují s posudkem ze dne 29. 1. 2025 – logicky se tedy musí jednat o zjištění převzatá z tohoto posudku. Ostatně sama žalobkyně s nimi v žalobě takto (správně) pracuje. V dalších částech posudku je pak výslovně uvedeno, že „*PK MPSV Praha*“ uznala ZŽP orientace a komunikace, a to „*z pohledu PK MPSV Brno*“ *vstřícně*. Opět je tedy zřejmé, že se jedná o závěry posudkové komise v Praze, které posudková komise v Brně následně komentovala. Na to navazuje pasáž uvozená slovy „*[k] tomu PK MPSV Brno konstatuje*“, což jasně indikuje, že další úvahy jsou již dílem této posudkové komise.
47. K výčtu nepřesností, na které žalobkyně poukazuje v části posudku posudkové komise v Brně převzaté z posudku ze dne 29. 1. 2025 (vyšetření žalobkyně psychiatryní – členkou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

této komise), soud předně konstatuje, že sama žalobkyně připouští, že tyto nepřesnosti nemají žádný vliv na samotné posudkové hodnocení. Ani soud nemá za to, že by tomu tak mohlo být. Posudková komise z těchto konkrétních namítaných informací (jak dlouho je žalobkyně s třídou ve škole, do kdy je ve školním klubu, že používá inkontinenční pomůcky i přes den) ve svém hodnocení nevycházela, popř. vycházela z údajů, které sama žalobkyně v žalobě líčí jako správné (že je žalobkyni třeba hlídat režim vyprazdňování – viz např. vyjádření na str. 9 posudku „*je posílána na WC, aby se nepředěšla nehodám*“). Údaje o absenci afektivní lability a heteroagresivity jsou uvedeny pasáží uvedeného slovy „[o]bjektivně při jednání“, není tedy žádných pochyb o tom, že jde o výsledky vyšetření lékařky při jednání. Jelikož se žádná z údajných nepřesností nepromítla do posudkových závěrů posudkové komise, nemohly mít žádný vliv na přesvědčivost či „věrohodnost“ (slovy žalobkyně) posudku.

48. Soud ani nemá za to, že by hodnocení jednotlivých ZŽP bylo nepřehledné a překrývalo se. Soud znova poukazuje na naprostou obecnost této námitky, neboť žalobkyně neupozorňuje na žádnou konkrétní část posudku, u které by jí nebylo jasné, ke které ZŽP se vztahuje, či dílčí aktivitu, jejíž posouzení absentuje. Obecně tak lze uvést, že jednotlivé ZŽP jsou nejprve hodnoceny v rámci posudkového zhodnocení na str. 8 až 9 a posléze i v rámci vypořádání námitek a neuznaných ZŽP na str. 10 až 11. Z obsahu posudku je patrné, že se posudková komise postupně zabývala ZŽP orientace a komunikace (str. 8), péče o zdraví, mobilita, výkon fyziologické potřeby, tělesná hygiena a oblékání a obouvání (str. 9). Na str. 10 a 11 posudku jsou pak jednotlivé posuzované ZŽP jasně uvozeny svým názvem. Soud tak ani v tomto ohledu nepokládá posudek za nesrozumitelný či nepřehledný. Opět lze dodat, že sama žalobkyně s hodnocením jednotlivých ZŽP ze strany posudkové komise obsáhle polemizuje, zjevně je jí tedy posudek dostatečně srozumitelný.
49. Skutečnost, že se posudková komise nezabývala veškerými dílčími aktivitami v rámci ZŽP, není v rozporu se závazným právním názorem soudu. Žalobkyně pomíjí celkový kontext závazného právního názoru. Soud žalovanému uložil, aby posudková komise a žalovaný vysvětlili „*vliv dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně na zvládání jednotlivých dílčích aktivit **sporných** ZŽP, a to tak, že ke **konkrétním souvisejícím námitkám žalobkyně prezentují konkrétní důvody, proč je případně nepovažují za důvodné** ...*“ (viz bod 49 prvního zrušujícího rozsudku a bod 59 druhého zrušujícího rozsudku, zvýraznil soud). Soud tedy na žalovaném jednoduše řečeno žádal, aby se posudková komise vyjádřila pouze k těm dílčím aktivitám, které žalobkyně zpochybňovala v rámci svých námitek (byly sporné) – a ne aby otrocky a bezdůvodně zdůvodňoval (ne)zvládání každé dílčí aktivity u každé ZŽP. Tomu posudková komise v Brně vyhověla na str. 10 a 11 svého posudku, kde se vyjadřovala i k sporným dílčím aktivitám (např. nastupování do dopravních prostředků, otevírání dveří, servírování jídla a pití atp.). Žalobkyně, jak již bylo několikrát řečeno, ani v tomto případě zůstává zcela nekonkrétní a netvrdí, jaké *sporné* dílčí aktivity posudková komise neodůvodnila, ač měla.
50. Žalobkyně dále namítá, že se posudek vůbec neopírá o záznam ze sociální šetření ze dne 16. 7. 2024. I tato námitka je ale naprosto obecná, neboť žalobkyně *v rámci tohoto žalobního bodu* nespecifikuje, jaké konkrétní zjištění z tohoto šetření posudková komise pominula. Lze tak jen obecně uvést, že posudková komise opakovaně uvedla, že vycházela i ze sociálního šetření (viz výčet podkladů na str. 5 posudku či samotnou žalobkyni citovaná str. 10 posudku) a i z několika míst posudku je zjevné, že z něj čerpala (viz např. pasáž na str. 9, kde Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

je výslovně uvedeno, že dle sociálního šetření z července 2024 žalobkyně spí s plenou). Žalobkyni tak nelze přisvědčit v tom, že by se posudková komise sociálním šetřením vůbec nezabývala. Soud si je vědom, že žalobkyně na některé konkrétní rozpory upozorňuje u jednotlivých sporných ZZP – právě uvedené tedy platí pouze pro vypořádání obecné námitky žalobkyně obsažené na str. 16 až 18 žaloby.

51. Pokud pak žalobkyně opět zcela obecně namítá, že její námitky lékařského charakteru ve vyjádření k podkladům nemohly být vypořádány, protože je žalovaný nepředložil posudkové komisi, obecně vzato se mýlí. Je pravda, že žalovaný (stejně jako soud) nedisponuje odbornými znalostmi; to ale ještě neznamená, že by nemohl vypořádat veškeré námitky lékařského charakteru, jak to žalobkyně prezentuje. Zcela jistě může vypořádat ty odborné námitky, na které poskytuje odpověď právě posudek posudkové komise. Žalobkyně přitom v žalobě neoznačuje žádnou takovou námitku, kterou by žalovaný vypořádal, aniž by k tomu měl dostatečné odborné znalosti (a jeho odpověď současně neměla oporu v posudku).
52. Neopodstatněná je i dílčí námitka, že se žalovaný nevyjádřil k námitkám žalobkyně ohledně ZZP orientace a komunikace s odůvodněním, že tyto ZZP jí byly uznány. Takové odůvodnění soud pokládá za adekvátní. Za situace, kdy žalovaný žalobkyni vyhověl, je bezpředmětné se zabývat výhradami žalobkyně proti posouzení uznaných ZZP. Nedostatek odůvodnění u uznaných ZZP ji nemohl žádným způsobem zkrátit na právech. Podobně irelevantní je polemika žalobkyně s dílčím konstatováním na str. 6 napadeného rozhodnutí. Sama žalobkyně přiznává, že se jedná o závěr z posudku ze dne 20. 9. 2024. Ten však sám žalovaný uznal za nepřesvědčivý a nepoužil jej jako podklad napadeného rozhodnutí (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Jeho případné vady tedy nemohou mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
53. Žalobkyně má též za to, že žalovaný porušil zásadu zákazu změny k horšímu, neboť žalobkyni nově neuznal ZZP výkon fyziologické potřeby a oblékání a obouvání. S tím nelze souhlasit. Zprvu, z žalobkyniny obsáhlé argumentace je patrné, že tuto zásadu uplatňuje ve vztahu *mezi soudním řízením a řízením správním*, tedy že žalovaný po zrušení svého rozhodnutí soudem nesmí rozhodnout pro žalobkyni méně příznivě. Tento názor však nemá oporu v zákoně ani v judikatuře. Soudní řád správní toliko stanoví, že žalovaný správní orgán je vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, a že je povinen zahrnout soudem provedené důkazy mezi své podklady (§ 78 odst. 5 a 6 s. ř. s.). Při absenci výslovné právní úpravy tedy judikatura NSS naopak dospěla k závěru, že v tomto vztahu se zásada zákazu změny k horšímu neuplatňuje (viz rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2020, č. j. 6 Ads 256/2020 – 17, bod 12). Soud je pouze omezen rámcem přezkumu vymezeným žalobou – nesmí tedy napadené rozhodnutí zrušit z důvodů, které žalobce nenamítá, a v tomto směru ani vyslovit závazný právní názor (viz právě citovaný rozsudek NSS č. j. 6 Ads 256/2020 – 17 či bod 19 rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2025, č. j. 1 Afs 231/2022 – 55). Ani z žalobkyní citované judikatury neplyne závěr o uplatňování zákazu změny k horšímu poté, co správní soud zrušil rozhodnutí správního orgánu. Jak žalobkyně sama uvádí, vztahuje se na primárně na soudní řízení. Bod 34 nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2022, sp. zn. IV ÚS 1642/21, se pak týká opravných prostředků v rámci správního řízení, a nikoliv vztahu mezi správním soudnictvím a řízením správním.

54. Žalobkyně nemá pravdu ani v tom, že by zrušujícími rozsudky byl vymezen rozsah a meze další přezkumné činnosti žalovaného. Ani tento názor nemá žádnou oporu v s. ř. s. či jiném zákoně. Důvod, proč se soud zabýval jen spornými ZŽP, byl ten, že byl vázán vymezenými žalobními body, resp. rámcem žaloby, jak bylo výše uvedeno. Mohl tedy řešit jen ty ZŽP, proti nimž žalobkyně brojila žalobou, a jen v tomto rozsahu mohl vyslovit svůj závazný právní názor. Nelze z něj ale dovozovat, že by se žalovaný mohl zabývat jen spornými ZŽP (a ani to v něm výslovně není uvedeno). Žalovaný tak v dalším rozhodnutí mohl přehodnotit i svůj náhled na jiné (dosud uznané) ZŽP, aniž by tím porušil závazný právní názor soudu. Jinou otázkou samozřejmě je, zda žalovaný svůj postup náležitě odůvodnil, resp. zda byl zákonný. Konkrétní žalobní námitky nicméně žalobkyně uplatňuje až v rámci jednotlivých ZŽP, proto se jimi soud na tomto místě nebude zabývat.
55. Žalobkyně se navíc mylí i v tom, že by vydáním napadeného rozhodnutí došlo ke zhoršení jejího postavení oproti předchozímu rozhodnutí žalovaného. Jak sama připouští, došlo (pouze) ke změně neuznaných ZŽP. Jejich počet ale zůstal stejný, a především zůstal stejný stupeň závislosti žalobkyně, o nějž se odvíjí přiznaná částka příspěvku na péči (viz § 11 odst. 1 zákona o sociálních službách), a tím pádem i výrok napadeného rozhodnutí (který jediný určuje práva a povinnosti žalobkyně).
56. Žalobkyně konečně namítá, že posudková komise výslovně nezpochybnila dohled nad neuznanými ZŽP, čímž sama uznala, že je žalobkyně nezvládá. Žalobkyni lze přisvědčit potud, že posudková komise ve svém posudku výslovně uvedla, že nezpochybňuje dohled nad namítanými ZŽP (viz str. 11 posudku). Soud ovšem nesouhlasí s tím, že by tímto vyjádřením uznala, že žalobkyně sporné ZŽP nezvládá. Žalobkyně byla posuzována jako osoba do 18 let věku dle § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách. U těchto osob se pro účely závislosti na pomoci jiné fyzické osoby vyžaduje každodenní *mimořádná péče*, a nikoliv toliko *dobled*, jako je tomu u osob starších 18 let věku (viz § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách). Jinými slovy, nutnost pouhého dohledu nemůže založit závislost žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby. Vyjádření posudkové komise tedy nelze chápat jako uznání sporných ZŽP. Sama ostatně ve stejné větě přiléhavě uvedla, že sice nezpochybňuje dohled nad namítanými ZŽP, „z posudkového hlediska se však nejedná o mimořádnou péči“.
57. Soud shrnuje, že žádná z výše uvedených námitek není důvodná. Lze jen podotknout, že bylo na žalobkyni, aby své námitky více konkretizovala a nezůstala u sice rozsáhlých, ale začasto velmi obecných polemik s posudkem a napadeným rozhodnutím. Není na soudu, aby nahrazoval roli jejího advokáta a vyhledával konkrétní skutkové argumenty podporující žalobu.

K základní životní potřebě mobilita

58. V rámci námitek proti posouzení základní životní potřeby mobilita žalobkyně brojí proti závěrům posudkové komise, která odůvodnila zvládání této základní životní potřeby výčtem pohybových postižení, jimiž žalobkyně netrpí.
59. Z posudku posudkové komise se konkrétně podává, že základní životní potřeba mobilita nebyla žalobkyni uznána, neboť u ní nebylo prokázáno *těžké* omezení hybnosti dolních končetin ani *těžké* parézy končetin, které by byly objektivním podkladem k nezvládnutí chůze po rovině a po schodech s využitím facilitátorů a odpočinku. U žalobkyně ani není *těžká* porucha, která by jí neumožnila se posadit do auta. Posudková komise dále poukázala

na to, že u žalobkyně není na horních ani dolních končetinách ani na páteři posudkově významná patologie *na úrovni těžké poruchy*. Všeobecné konstatování narušení hrubé a jemné motoriky bez celkové poruchy končetin nesplňuje kritéria *těžké funkční poruchy*. Stejně tak nebyla prokázána *těžká porucha* funkce páteře. Tyto závěry zjevně navazují na obecnější vyjádření posudkové komise, která v posudku uvedla, že „ze zákona posuzuje na podkladě *těžké funkční poruchy*“, že „[p]ro účely hodnocení nezletilých osob se posuzuje mimořádná péče, která má mít objektivní korelát v *těžké funkční poruše*, nikoliv v *poruše lehké*“, či že „[p]ro uznání nezvládnutí základních životních potřeb musí být v doložené zdravotní dokumentaci odpovídající *medicínský korelát na podkladě těžké funkční poruchy*, nikoliv jen konstatování, že uvedenou ZŽP nezvládne nebo vyžaduje dopomoc“ (původní zvýraznění ponecháno). Odůvodnění posudku tak implikuje, že posudková komise (i žalovaný, jenž je přejal) vyžaduje, aby žalobkyně trpěla určitým *těžkým* (zdravotním) postižením, které má za následek nezvládnutí příslušné ZŽP. Takový požadavek ovšem není v souladu se zákonem o sociálních službách a prováděcí vyhláškou.

60. Posudková komise a žalovaný patrně vycházejí z § 1 odst. 4 věty první prováděcí vyhlášky, dle které se za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby „*považuje stav, kdy **porucha funkčních schopností** dosahuje úrovně úplné poruchy **nebo poruchy těžké**, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu*“ (zvýraznil soud). Z citovaného ustanovení lze dovodit, že neschopnost zvládnutí základní životní potřeby může spočívat ve dvou alternativních stavech: (1) stav *úplné poruchy funkčních schopností* nebo (2) stav *těžké poruchy funkčních schopností*. Stav *těžké poruchy* je podrobněji definován tak, že se jedná o stav, „*kdy i přes využívání zachovaných potenciálů ... **nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu***“ (zvýraznil soud). První alternativa tak cílí na případy, kdy je porucha funkčních schopností naprostá, takže posuzovaná osoba nemá žádný zachovaný potenciál ani kompetence, a nelze uvažovat ani o využívání různých kompenzačních pomůcek a zdravotnických prostředků. Druhá alternativa se týká stavů, kdy porucha funkčních schopností nedosahuje takové intenzity, a je tak třeba posoudit, zda je posuzovaná osoba schopna dosáhnout zvládnutí základní životní potřeby alespoň v *přijatelném standardu* (byť za pomoci kompenzačních pomůcek a zdravotnických prostředků). Ten je dále definován 1 odst. 4 větou poslední prováděcí vyhlášky jako „*zvládnutí základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby*“. Soud pro úplnost dodává, že neschopnost zvládnutí základní životní potřeby může vyplývat i z režimu nařízeného odborným lékařem (§ 1 odst. 4 věta druhá prováděcí vyhlášky), což ale pro projednávanou věc není relevantní.
61. Posudková komise a žalovaný zjevně pomíjejí, že stav *těžké poruchy funkčních schopností* je prováděcí vyhláškou definován skrze schopnost zvládat základní životní potřebu v *přijatelném standardu*, a nikoliv tím, že by žalobkyně trpěla nějakým specifickým těžkým postižením či že by u ní nastala některá z (typizovaných) „*těžkých funkčních poruch*“, které příkladmo zmiňují (u základní životní potřeby mobilita těžké omezení hybnosti dolních končetin, těžké parézy končetin; u ZŽP stravování závažné postižení kloubní hybnosti horních končetin, těžké parézy, úplná ztráta úchopu oboustranně apod.). Soud nepochybně, že je třeba hodnotit funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; a že musí existovat příčinná souvislosti mezi (úplnou či těžkou) poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu (viz § 9 odst. 4 a odst. 5 věta první zákona o sociálních službách). Tedy že porucha funkčních schopností musí mít vždy (slovy posudkové komise) „*odpovídající medicínský korelát*“. Nevyžaduje se ale, aby tato zdravotní příčina byla sama o sobě těžkého charakteru, jak posudková komise opakovaně naznačuje, tj. aby neschopnost zvládat základní životní potřebu měla „*objektivní korelát v těžké funkční poruše*“ či „*medicínský korelát na podkladě těžké funkční poruchy*“. Příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu ostatně může být i více na sobě nezávislých onemocnění (viz body 26 až 31 rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2021, č. j. 6 Ads 257/2019 – 26). Není tedy ani vyloučeno, aby těžká porucha funkčních schopností byla důsledkem více „lehkých“ onemocnění. Smyslem příspěvku na péči je přispět na výdaje se sociálními službami, které mají osobě pomoci při zvládání základních životních potřeb. Podstatné je tak hledisko, zda nepříznivý zdravotní stav znemožňuje jejich (samostatně) zvládání v přijatelném standardu (či zcela), a nikoliv, jaká je intenzita konkrétní zdravotní příčiny (jakkoliv samozřejmě platí, že těžší onemocnění budou mít zpravidla podstatnější vliv na funkční schopnosti).

62. Soud tak konstatuje, že ve skutečnosti je zapotřebí posoudit, zda posuzovaná osoba trpí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem [§ 3 písm. c) ve spojení s § 8 a § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách], který způsobuje poruchu funkčních schopností [§ 9 odst. 4 a odst. 5 věta první zákona o sociálních službách] na úplné či těžké úrovni ve smyslu § 1 odst. 4 věty první prováděcí vyhlášky, tj. za tam stanovených podmínek neumožňuje zvládnutí základní životní potřeby alespoň v přijatelném standardu. Není rozhodující, zda je samotné zdravotní postižení, které je příčinou poruchy funkčních schopností, těžkého či lehkého charakteru.
63. Žalobkyně správně poukazuje na to, že posudková komise se měla namísto srovnávání s různými hypotetickými „*těžkými funkčními poruchami*“, které by byly „*medicínským korelátem*“ pro nezvládání základních životních potřeb, zabývat žalobkyniným konkrétním zdravotním stavem a jeho důsledky na funkční schopnosti (k tomu viz též bod 33 rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Ads 8/2023 – 25). Měla posoudit, zda zdravotní postižení, jimiž žalobkyně doopravdy trpí, jí umožňují zvládat jednotlivé dílčí aktivity v rámci základní životní potřeby mobilita (§ 2a ve spojení s přílohou č. 1 prováděcí vyhlášky). Šlo zejména o paleocerebelární syndrom, na nějž žalobkyně upozorňovala a sama posudková komise jej uvedla na str. 6 a 7 svého posudku v citacích z lékařských zpráv (viz žalobkyniní zmiňovaná zpráva ze dne 21. 5. 2020, dle které způsobuje výraznou poruchu hrubé a jemné motoriky; zpráva ze dne 18. 6. 2020; či aktuální zpráva ze dne 17. 12. 2024 konstatující „*příznaky paleocer*“ beze změny proti předchozím vyšetřením). Posudková komise však odmítla uznat dílčí aktivity chůze, chůze po schodech a užívání dopravních prostředků [body 4, 6 a 7 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky] mj. i z důvodu, že žalobkyně netrpí žádnou „*těžkou funkční poruchou*“, která by jí je znemožňovala zvládat. Takový závěr posudkové komise, který převzal i žalovaný, je nezákonný.
64. S ohledem na absenci řádného posouzení žalobkynina zdravotního stavu a jeho vlivu zvládání základních životních potřeb v přijatelném standardu se soud k dalším námitkám může vyjádřit jen v omezeném rozsahu.

65. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že související úvaha posudkové komise o tom, že žalobkyně je schopna chodit po rovině a po schodech s využitím opěrných pomůcek (facilitátorů), je nepřezkoumatelná. Posudková komise neuvedla žádnou konkrétní pomůcku, která by žalobkyni pomohla kompenzovat potíže spojené s jejím zdravotním stavem, a kterou by skutečně mohla (opět s ohledem na svůj zdravotní stav) používat. Z posudku ostatně ani není zřejmé, jakým konkrétním způsobem se žalobkynin zdravotní stav projevuje na zvládání dílčích aktivit v rámci ZŽP mobilita, neboť to posudková komise zjevně odmítla zkoumat již s odkazem na absenci těžké funkční poruchy (viz výše). Ani žalovaný v napadeném rozhodnutí tento deficit nenapravit, neboť z valné části pouze zcela obecně popisoval různá kritéria při posuzování ZŽP mobilita, aniž by konkretizoval, jaké kompenzační pomůcky by právě žalobkyni pomohly při zvládání schodišť [dílní aktivita dle bodu 6 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky] a byla je schopna užívat – a to i přes výslovnou námitku žalobkyně v tomto smyslu ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tak také nepřezkoumatelné.
66. Jde-li o dále dílní aktivitu chůze po schodech, posudková komise její zvládání odůvodnila i tím, že nejsou rozhodující různé typy schodišť, je předpoklad, že rodina doma podmínky upraví a v exteriéru se jim vyhýbá. Posuzuje se přirozené domácí prostředí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v návaznosti na žalobkynino vyjádření k podkladům rozhodnutí dodal, že žalobkyně k „*praktické lékaře*“ nedochází denně (točité schody, prosklený výtah), a že v rámci ZŽP mobilita se posuzují pohybová postižení, a nikoliv psychická, a proto není případný odkaz žalobkyně na bod 43 prvního zrušujícího rozsudku.
67. K uvedenému lze ve shodě s žalobkyní zaprvé uvést, že schopnost zvládat základní životní potřeby se hodnotí v *přirozeném sociálním* prostředí (viz § 1 odst. 2 prováděcí vyhlášky), a nikoliv v prostředí *domácím*, jak nesprávně uvedla posudková komise. To není totéž. Posudková komise i žalovaný zcela přehlédli, že pojem „*přirozené sociální prostředí*“ je legálně definován v § 3 písm. d) zákona o sociálních službách jako „*rodina a sociální vazby k osobám blízkým, domácnost osoby a sociální vazby k dalším osobám, se kterými sdílí domácnost, a místa, kde osoby pracují, vzdělávají se a realizují běžné sociální aktivity*“ (zvýraznil soud). Z této definice plyne, že přirozené sociální prostředí zahrnuje více, než jen prostředí domácí (domácnost). Nelze tak ani přijmout názor posudkové komise, že se žalobkyně má schodištěm v exteriéru vyhýbat. Posudková komise se měla důkladněji zabývat tím, zda žalobkyně tuto dílní aktivitu zvládá i na místech, kde realizuje běžné sociální aktivity, popř. se vzdělává. Jak žalobkyně také správně namítá, měla v souladu se závazným právním názorem soudu posoudit, zda obtíže žalobkyně při chůzi a vycházení a scházení schodů (byť jen v rozsahu jednoho patra) nejsou již takového rázu, že nedosahují ani úrovně přijatelného standardu (viz bod 46 prvního zrušujícího rozsudku a bod 57 druhého zrušujícího rozsudku). V tomto ohledu je přitom důležité rozlišovat i typy schodišť, neboť je třeba posoudit, zda ty typy, jejichž zdolávání žalobkyně (v důsledku svého zdravotního stavu) nezvládá, ještě spadají do přijatelného standardu ve smyslu § 1 odst. 4 věty poslední prováděcí vyhlášky. Takové posouzení posudková komise neprovedla, neboť, jak bylo výše uvedeno, se nezabývala konkrétním žalobkynin onemocněním a jeho projevy, nýbrž pouze všeobecně poukázala na to, že žalobkyně netrpí různými těžkými funkčními poruchami, a že dolní končetiny plní svou opěrnou i pohybovou funkci bez zásadního omezení. Ani dílní zmínka žalovaného, že žalobkyně k „*praktické lékaře*“ (žalovaný zřejmě mínil neuroložku, viz str. 7 vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí) nechodí denně (tedy že patrně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

denně neužívá točité schodiště), nemůže napravit absenci komplexního posouzení vlivu žalobkynina zdravotního stavu na zvládání této dílčí aktivity. Strohé konstatování, že v rámci ZŽP mobilita se posuzují pohybová postižení, a nikoliv psychická, se zcela míjí s žalobkyninou námitkou, že příčinou jejích problémů je mj. i paleocerebelární syndrom, o němž tvrdila, že je tělesným postižením. V tomto rozsahu je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

68. Zvládání aktivity nastupování, vystupování a používání dopravních prostředků včetně bariérových [bod 7 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky] posudková komise odůvodnila tím, že není nutné každodenně jezdit na eskalátorech nebo výtahem (nepřiměřené reakce jsou zohledněny již v ZŽP orientace). Nastupování a vystupování se neposuzuje jako nutnost používání MHD, obecně jsou myšleny dostupné dopravní prostředky, tedy i vlastní auto. U žalobkyně není těžká pohybová porucha, která by jí neumožnila se do auta posadit.
69. Žalobkyni lze přisvědčit, že pojem „dopravní prostředky“ užitý v bodu 7 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky nelze redukovat na automobily, jako to *de facto* učinila posudková komise. Takový výklad je v přímém rozporu s textem bodu 7 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky – pokud by tato dílčí aktivita byla spojena jen s automobily, nebyl by použit obecný výraz „dopravní prostředky“. Nedával by ani žádný smysl požadavek na zvládání nastupování a vystupování u „bariérových“ dopravních prostředků (auta takovými prostředky obvykle nejsou). Pod tuto aktivitu tedy spadají dopravní prostředky obecně. To pochopitelně neznamená, že by schopnost zvládat ji byla podmíněna schopností používat každý myslitelný dopravní prostředek (např. pilotovat vrtulník, řídit motorový člun, jezdit na koni apod.). Jak žalobkyně správně připomíná, je schopnost zvládání této aktivity nutno hodnotit v přirozeném sociálním prostředí (které nelze ztotožňovat s prostředím domácím, viz výše) a s ohledem na věk posuzované osoby (§ 1 odst. 2 prováděcí vyhlášky). Kromě toho je také třeba vycházet z toho, že stačí, aby posuzovaná osoba zvládala tuto aktivitu v přijatelném standardu, tj. v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby (§ 1 odst. 4 věta poslední prováděcí vyhlášky). V tomto ohledu je nutno samozřejmě zohlednit i žalobkyni zmiňovaný vývoj v čase (tedy že v době zahájení řízení jí bylo X let, kdežto nyní jí je již X let). Takové posouzení ovšem v posudku posudkové komise, jakož i v napadeném rozhodnutí, zcela absentuje, přestože žalobkyně obdobnou námitku vznesla již ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Posudková komise jen bez dalšího uvedla, že se obecně hodnotí „dostupné“ dopravní prostředky, resp. že na výtahu a eskalátorech není nutné jezdit každodenně. Z tohoto zkratkovitého vyjádření není zřejmé, co tím myslela – že snad MHD není v případě žalobkyně vůbec dostupná jako součást jejího přirozeného sociálního prostředí (což by ale byla nepodložená úvaha, která je v rozporu s tvrzeními žalobkyně a posledním sociálním šetřením) nebo že ji nepovažuje za součást přijatelného standardu (což ale není nijak zdůvodněno). Podobně tomu je u nutnosti „každodenního“ ježdění výtahem a na eskalátorech. Pokud snad posudková komise narážela na to, že k tomu, aby tato činnost byla zohledněna v rámci ZŽP mobilita, je zapotřebí, aby obojím žalobkyně denně jezdila, soud nad rámec odkazuje na svůj rozsudek ze dne 24. 3. 2022, č. j. 58 Ad 15/2021 – 27, v němž dovedl, že požadavek každodennosti [§ 8 odst. 1 zákona o sociálních službách či § 1 odst. 4 věta poslední a § 2b věta poslední prováděcí vyhlášky], nelze vykládat tak, že se mimořádné péče musí osobě dostávat skutečně každý den, nýbrž toliko se stejnou

pravidelností s jakou je prováděn úkon, k němuž je péče zapotřebí (viz bod 56). Není přitom na soudu, aby chybějící úvahy správních orgánů nahrazoval.

70. Lze dodat, že posudková komise neporušila závazný právní názor soudu, pokud odmítla nutnost užívání veřejné dopravy. V bodě 46 prvního zrušujícího rozsudku soud toliko konstatoval, že „*vlastní neschopnost samostatného rutinního cestování prostředky veřejné hromadné dopravy naznačuje nezvládnutí některých dílčích aktivit této ZŽP*“ (zvýraznil soud). Soud tedy nevyslovil žádné konečné stanovisko ohledně toho, zda žalobkyně tyto dílčí aktivity (jednalo se konkrétně o pátou a sedmou dílčí aktivitu) zvládá či nikoliv a ani se specificky nezabýval tím, zda je používání hromadné dopravy (včetně nastupování a vystupování) součástí dílčí aktivity dle bodu 7 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky.
71. Soud nicméně souhlasí s tím, že posudková komise porušila závazný právní názor soudu, pokud neschopnost jezdit na eskalátorech nebo výtahem (jakožto potenciální dopravní prostředky) odůvodnila tím, že nepřiměřené reakce jsou již zahrnuty v ZŽP orientace. Soud v bodě 43 prvního zrušujícího rozsudku jasně uvedl, že z žádného ustanovení zákona o sociálních službách a prováděcí vyhlášky nevyplývá, že by určité zdravotní omezení posuzované osoby smělo být zohledněno výhradně jen ve vztahu k jedné z posuzovaných základních životních potřeb. I nepřiměřené reakce tak bylo třeba zohlednit při posouzení mobility. Má-li být konstatováno žalovaného, že rámci ZŽP mobilita se posuzují pohybová postižení, a nikoliv psychická, a proto je bod 43 prvního zrušujícího rozsudku „*nesprávným případem pro případ účastnice řízení ve vztahu k základní životní potřebě mobilita*“, polemikou se závazným právním názorem, soud žalovaného upozorňuje, že v tuto chvíli je již bezpředmětná. Žalovaný proti prvnímu zrušujícímu rozsudku nepodal kasační stížnost, a proto nyní nemá žádný prostor zpochybňovat závazný právní názor soudu (viz např. bod 14 rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2025, č. j. 6 Ads 191/2024 – 25). Žalovaný se navíc mylí v tom, že by se v rámci ZŽP mobilita posuzovaly jen pohybové (tj. fyzické) schopnosti. Takový paušální závěr nelze ze zákona o sociálních službách ani prováděcí vyhlášky dovodit (viz bod 32 rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Ads 8/2023 – 25). Nadto stále platí, že žalovaný se vůbec nevypořádal s námitkou, že příčinou žalobkyniných problémů je i omezení tělesného charakteru (paleocerebelární syndrom) – tím se v rámci této dílčí aktivity nezaobírala ani posudková komise.
72. Posudková komise taktéž odmítla uznat žalobkyni dílčí aktivitu otevírání a zavírání dveří [bod 5 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky] s odůvodněním, že otevírání a zavírání těžkých dveří není posudkově významné a do posouzení mobility nepatří zamykání a odemykání dveří.
73. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že závěr posudkové komise ohledně těžkých dveří je v rozporu s bodem 5 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky. Je pravda, že prováděcí vyhláška výslovně nespecifikuje „váhu“ dveří, kterou musí posuzovaná osoba zvládnout otevřít. To ale současně neznamená, že je třeba, aby zvládala otevírání jakýchkoliv dveří. Kromě toho, že se musí jednat o dveře, které jsou součástí přirozeného sociálního prostředí žalobkyně (§ 1 odst. 2 prováděcí vyhlášky), pořád platí, že stačí, aby posuzovaná osoba zvládala tuto aktivitu toliko v přijatelném standardu ve smyslu § 1 odst. 4 věty poslední prováděcí vyhlášky. Navíc je třeba přihlížet i k tomu, zda je neschopnost zvládnout tuto aktivitu dána skutečně nepříznivým zdravotním stavem žalobkyně, anebo jen nízkým věkem (viz § 2b prováděcí vyhlášky, řada dětí si s těžkými dveřmi taktéž neporadí) a zda je

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

k jejímu zvládnutí nutná mimořádná péče (občasné otevření těžkých dveří by stěží bylo možné považovat za péči, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností *podstatně* přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku, viz § 10 věta poslední zákona o sociálních službách). Soud v této souvislosti podotýká, že žalobkyně jen poukazuje na to, že dveře „*neutáhne*“ (nemá dostatečnou sílu), aniž by to jakkoliv spojovala se svým zdravotním stavem (alespoň z toho, co tvrdí, neplyne, že by např. paleocerebelární syndrom způsoboval nízkou svalovou sílu). V každém případě ale soudu nezbyvá než konstatovat, že odůvodnění posudku i napadeného rozhodnutí je opět nepřezkoumatelné, neboť výše zmíněné úvahy v nich zcela absentují. Bude tedy na posudkové komisi, resp. na žalovaném, aby se nastíněnými hledisky řádně zabývali a posoudili, zda otvírání dveří, o nichž žalobkyně tvrdila, že je neovládne, je skutečně důsledkem jejího nepříznivého zdravotního stavu, spadá do přijatelného standardu a přirozeného sociálního prostředí žalobkyně a vyžaduje mimořádnou péči.

74. Druhý závěr posudkové komise o tom, že do posouzení mobility nepatří zamykání a odemykání dveří, pokládá soud za nezákonný. Hovoří-li bod 5 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky o otvírání a zavírání dveří, nutně to zahrnuje i jejich odemčení a zamčení. Jinak nelze zamčené dveře otevřít (a odemčené dveře spolehlivě zavřít). Tím soud samozřejmě opět nepředjímá, že žalobkyně musí být schopna odemknout a zamknout všechny typy dveří či že je neschopnost tohoto úkonu dána jejím zdravotním stavem a skutečně vyžaduje mimořádnou péči (což již ovšem posudková komise ani žalovaný neposuzovali). Paušální závěr o tom, že zamykání a odemykání dveří není součástí ZŽP mobility, je ovšem v rozporu s prováděcí vyhláškou.
75. Závěrem soud opět zdůrazňuje, že se nezabýval tím, zda případná péče poskytovaná žalobkyni dosahuje úrovně mimořádné péče ve smyslu § 10 věty poslední zákona o sociálních službách, tj. zda *podstatně* přesahuje péči poskytovanou (zdravé) osobě téhož věku. Na tom posudková komise ani žalovaný své závěry v rámci ZŽP mobilita nepostavili. Vyjadřovat se k této otázce by navíc bylo předčasné, neboť dosud nebylo řádně posouzeno, zda žalobkyně některé dílčí aktivity v důsledku svého nepříznivého zdravotního stavu (ne)ovládá v přijatelném standardu.

K základní životní potřebě stravování

76. Žalobkyně dále brojí proti posouzení ZŽP stravování.
77. Soud ve shodě s žalobkyní konstatuje, že posouzení této ZŽP trpí stejným základním deficitem jako posouzení ZŽP mobilita. Posudková komise se v posudku opět odvolávala na to, že u žalobkyně není prokázáno závažné postižení kloubní hybnosti horních končetin, nejsou těžké parézy ani není ztráta oboustranná úchopu, které by byly objektivním důvodem k nezvládnutí této ZŽP. Jak ale bylo výše řečeno, existence takového či obdobného těžkého postižení není podmínkou nezvládnutí základní životní potřeby. Je třeba posoudit konkrétní žalobkynin zdravotní stav a jeho vliv na funkční schopnosti. Tato nezákonnost soudu brání v tom, aby se zabýval námitkami proti navazujícím závěrům posudkové komise, že žalobkyně je schopna používat servírovací vozík či že jí fyzické funkce umožňují uchopit alespoň lžici, naservírovat si stravu a zvládat sebesycení včetně tekutin. Tyto dílčí aktivity [patrně se jednalo o posouzení aktivit dle bodů 4 a 7 písm. d) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky] měla posudková komise posoudit s ohledem na žalobkynin konkrétní onemocnění, zejm. poruchu jemné a hrubé motoriky. Teprve až po provedení takového posouzení měla Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vyhodnotit, zda péči, kterou žalobkyně vyžaduje, dosahuje úrovně mimořádné péče ve smyslu § 10 věty poslední zákona o sociálních službách.

78. Jde-li o závěr, že žalobkyniny mentální funkce jí umožňují si stravu vybrat [aktivita dle bodu 1 písm. d) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky], není výše uvedenou nezákonností stížen, neboť je odůvodněn konkrétním zdravotním stavem žalobkyně (jejími mentálními funkcemi, které dříve posudková komise shrnula, zejm. na str. 8 posudku dole). Žalobkyně sice namítá, že tvrzení posudkové komise jsou „*zavádějící a manipulativní*“, konkrétní námitky ovšem nesměruje k dílčí aktivitě výběru nápoje a potravin [bod 1 písm. d) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky], nýbrž zejména k jejímu rozdělování a servírování. Tyto námitky jsou tedy irelevantní z hlediska dílčí aktivity výběru nápoje a potravin. Žalobkyně dále cituje záznam o posledním sociálním šetření, dle něž musí jíst jídlo s dostatkem vlákniny a bez lepku a musí si hlídat pitný režim. V návaznosti na to namítá, že X až X leté dítě nepotřebuje žádnou pomoc, dohled ani péči v oblasti stravování. K tomu je třeba konstatovat, že žalobkyně (opět) pomíjí, že u osob do 18 let je podmínkou závislosti *mimořádná péče*, a nikoliv *pouhá pomoc* nebo *dohled* (viz § 8 odst. 1 a 2 zákona o sociálních službách). Hlídaní řádného výběru stravy (aby neobsahovala lepek a obsahovala vlákninu) či pitného režimu (tj. výzva k pití) jsou natolik triviální úkony, že nepřesahují rámec pouhého dohledu. Nelze je tak považovat za péči, natož péči mimořádnou (tj. *podstatně* přesahující péči o osobu téhož věku, viz § 10 věta poslední zákona o sociálních službách a § 2b prováděcí vyhlášky). Nic na tom nemění ani skutečnost, že zdravé děti žádnou péči, pomoc či dohled nepotřebují (o čemž by se navíc dalo diskutovat, neboť minimálně dohled nad zdravým stravováním je běžný i u starších dětí ve věku do 15 let). Posudková komise tak i správně dovodila, že výzva ke snídani, obědu či večeři není mimořádnou péčí, stejně jako ji nepředstavuje *pouhá* dopomoc s výběrem stravy za situace, kdy mentální defekt žalobkyně jí dovoluje zvládat alespoň základní stravovací návyky (což žalobkyně nezpochybňuje). Pokud snad měly žalobkyniny námitky směřovat k dílčí aktivitě dle bodu 5 písm. d) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky (dodržovat *stanovený* dietní režim), je třeba konstatovat, že žalobkyně při posledním sociálním šetření připustila, že nemá žádná *lékařem stanovená* dietní omezení (pouze že vyzorovala obtíže s konzumací určité stravy). Tato aktivita se jí tedy netýká.
79. Námitce, že posudková komise a žalovaný se nevyjádřili ke zjištění z posledního sociálního šetření, že žalobkyně nezvládá porcování jídla nebo nalití nápoje do sklenice, lze dát za pravdu. V záznamu ze sociálního šetření ze dne 16. 7. 2024 se skutečně uvádí, že žalobkyně ne zcela zvládá porcování, tužší jídlo je třeba rozkrájet na menší kousky; a že si žalobkyně nalije pití, ale pozdě pozná, že stačí – přelije, anebo je sklenice příliš plná a žalobkyně není schopna sklenici přenést bez vylití. Tato zjištění tedy naznačují, že žalobkyně by nemusela zvládat dílčí aktivity dle bodů 2 a 3 písm. d) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky v přijatelném standardu. Posudková komise se jim ovšem vůbec nevěnovala a dovodila, že žalobkyně zvládá celou ZZP stravování. Tento rozpor, který způsobuje neúplnost posudku, žalovaný nijak nevypořádal ani si neopatrnil doplnění posudku posudkové komise (viz judikatura citovaná výše v bodě 37). Opět tedy pochybil.
80. K ne zcela srozumitelné námitce, že byla opomenuta zpráva MUDr. M. ze dne 21. 5. 2020 a opačný závěr (patrně ten o zachování jemné i hrubé motoriky) by vystavěn na neexistujícím závěru z jiné lékařské zprávy (ze dne 30. 5. 2024), soud konstatuje, že podkladem napadeného rozhodnutí nebyl žádný z posudků posudkové komise v Praze. Tato námitka se tak zcela mýlí s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Lze dodat, že posudková komise v Brně Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zprávu ze dne 21. 5. 2020 citovala (viz str. 6 posudku), a stejně tak i správně citovala zprávu z neurologie ze dne 30. 5. 2024 (viz str. 7 posudku) a nijak nezpochybnila žalobkyninu poruchu hrubé i jemné motoriky (pouze k ní nedostatečně přihlížela při samotném posouzení, viz výše).

81. Námitka, že chybí závěr o zvládání ZŽP stravování v minulosti je zcela obecná. Lze tak k ní pouze říci, že sama žalobkyně v žalobě netvrdí, že by se její zdravotní stav ve vztahu k této ZŽP nějak vyvíjel, a naopak argumentuje, že ji vždy nezvládala. Soud tedy nevidí důvod, proč by se posudková komise měla specificky zabývat i zvládáním stravování v minulosti.

K základní životní potřebě oblékání a obouvání

82. Žalobkyně ani nesouhlasí s tím, že zvládá ZŽP oblékání a obouvání.

83. I u této ZŽP se posudková komise a žalovaný dopustili pochybení v tom, že její uznání podmiňovali existencí těžkého postižení (typové těžké funkční poruchy). Posudková komise konkrétně v posudku uvedla, že *„dopomoc při výběru oblečení, doúpravu oblečení, rub, líc nezpochybnuje, nejedná se však o mimořádnou péči. Není těžké postižení funkce rukou, nobou ani páteře, které by bránilo oblékání a obouvání. Porucha jemné a hrubé motoriky nepochybně může ovlivňovat délku a obratnost při oblékání a obouvání, avšak ji při vhodně zvoleném oděvu neznemožňuje“*. Dále konstatovala, že nebyly prokázány těžké parézy končetin ani těžké postižení hybnosti kloubů ani ztuhnutí celé páteře, které by bránily tuto životní potřebu s využitím facilitátorů a alternativních způsobů zvládnout při zvolení vhodného oděvu a obuvi.

84. Jak již bylo výše uvedeno, existencí těžkého postižení nelze podmiňovat nezvládání základní životní potřeby. Poruchu funkčních schopností je nutno vyhodnotit v souladu s § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky prostřednictvím kritéria přijatelného standardu a na základě konkrétního onemocnění, jímž žalobkyně trpí. V tomto ohledu posudková komise uvedla, že porucha jemné a hrubé motoriky může ovlivňovat délku a obratnost při oblékání a obouvání, avšak ji při vhodně zvoleném oděvu neznemožňuje, a že žalobkyně může využít facilitátory a alternativní způsoby. Dopomoc při volbě oděvu a obuvi a doúpravě posudková komise nehodnotila jako mimořádnou péči. Soud nesouhlasí s žalobkyní v tom, že by závěr posudkové komise o nutnosti dopomoci automaticky znamenal, že vyžaduje mimořádnou péči. Jak již bylo výše opakovaně uvedeno, mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností *podstatně* přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku (§ 10 zákona o sociálních službách, stejný požadavek ve vztahu k dílčím aktivitám obsahuje § 2b prováděcí vyhlášky). I samotný fakt, že zdravé dítě ve věku X až X let nepotřebuje *žádnou* dopomoc s dílčími aktivitami v rámci ZŽP oblékání a obouvání, ještě nutně neznamená, že *jakoukoliv* dopomoc poskytovanou žalobkyni je třeba hodnotit jako mimořádnou péči. Je nutno hodnotit její konkrétní rozsah, intenzitu a náročnost a posoudit, zda skutečně podstatně přesahuje péči poskytovanou zdravému dítěti stejného věku (i kdyby tato péče nebyla žádná).

85. Na druhou stranu je žalobkyni třeba přisvědčit, že takové posouzení v posudku posudkové komise i napadeném rozhodnutí schází. Posudková komise toliko velmi obecně poukázala na to, že žalobkyně může využít facilitátory, alternativní způsoby a vhodně zvolený oděv, a že dopomoc při volbě oděvu a obuvi a doúpravě nelze hodnotit jako mimořádnou péči. Posudková komise se měla zabývat tím, jakou konkrétní dopomoc žalobkyně s ohledem na

její konkrétní onemocnění při jednotlivých aktivitách v rámci ZŽP oblékání a obouvání vyžaduje a vyhodnotit její rozsah, intenzitu a náročnost ve srovnání se zdravými dětmi ve věku žalobkyně (resp. ve věku, který je relevantní pro posuzované období). V tomto směru bylo zapotřebí, aby vyhodnotila zjištění ze sociálního šetření (zejm. toho posledního), které obsahuje konkrétní údaje o tom, že žalobkyně má s některými činnostmi problémy (spojování jezdců u zipů, menší knoflíky, zavazování tkaniček, potíže s rozeznáním rubu a líce, neschopnost výběru oblečení dle počasí atp.) včetně souvislosti těchto potíží se zdravotním stavem žalobkyně. Podrobnější odůvodnění této otázky bylo nutné i z toho důvodu, že obdobná dopomoc byla v dřívějších posudcích zjevně shledána dostačující pro neuznání ZŽP oblékání a obouvání: např. dle posudku posudkové komise v Praze ze dne 2. 2. 2022 (podkladem pro první zrušené rozhodnutí žalovaného) si žalobkyně vybírala oblečení nahodile (nezávisle na počasí), přičemž žalobkyně potřebovala při ZŽP oblékání a obouvání každodenní dohled a dopomoc. Na tyto závěry posudková komise v Brně nijak nereagovala. Pokud pak posudková komise argumentovala možností využití facilitátorů a alternativních způsobů, bylo nutné, aby konkretizovala, jaké pomůcky a alternativní způsoby žalobkyně může využít a jak jí pomohou se zvládnutím aktivit v rámci ZŽP oblékání a obouvání. Tyto vady činí posudek nepřesvědčivým. Ani žalovaný je v napadeném rozhodnutí neodstranil.

86. K ZŽP oblékání a obouvání soud shrnuje, že závěry posudkové komise a žalovaného jsou částečně nezákonné (jde-li o podmiňování uznání ZŽP těžkým postižením) a částečně nedostatečně odůvodněné (jde-li o možnost využití facilitátorů a alternativních způsobů a vyhodnocení mimořádné péče). Soud nevylučuje, že žalobkyně při zvládnutí této ZŽP skutečně mimořádnou péči nevyžaduje (nevyžadovala). Tento závěr je ale nutno lépe posoudit a odůvodnit i v kontextu předchozích posudků. Nejprve je třeba zkoumat, zda zdravotní stav žalobkyně ústí v (alespoň) těžkou poruchu funkčních schopností ve smyslu § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky, tj. neumožňuje jí zvládat alespoň jednu dílčí aktivitu v rámci ZŽP oblékání a obouvání v přijatelném standardu. V rámci toho je třeba řádně posoudit a zdůvodnit i možnost využití kompenzačních pomůcek atp. Posléze je třeba se zabývat tím, zda žalobkyně při zvládnutí jednotlivých dílčích aktivit skutečně vyžaduje mimořádnou péči, jak ji definuje § 10 věta poslední zákona o sociálních službách, tj. zda poskytovaná „dopomoc“ svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě ve věku žalobkyně v rozhodném období. Přitom se musí posudková komise vyrovnat se závěry předchozích posudků (pochopitelně pouze tehdy, jsou-li v nich obsaženy nějaké konkrétní důvody nezvládnutí této ZŽP) a vzít v potaz výsledky sociálních šetření. Pokud posudková komise nazná, že některé činnosti, které dle nich žalobkyně nezvládá, nemají příčinu v jejím nepříznivém zdravotním stavu, je třeba to konkrétně odůvodnit s odkazem na příslušné odborné podklady (lékařské nálezy), jak již soud opakovaně vyslovil.

K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby

87. Žalobkyně se konečně neztotožňuje s tím, jak posudková komise vyhodnotila ZŽP výkon fyziologické potřeby.
88. Posudková komise v posudku k této ZŽP uvedla, že v dokumentaci praktika z dubna 2021 je udáván hyperaktivní močový měchýř a v jeho terénu *enuresis nocturna* se zlepšujícím trendem. V sociálním šetření z března 2021 je uváděno, že žalobkyně spí s plenou, což bylo sděleno i při sociálním šetření z července 2024. V dokumentaci praktika ovšem není předpis

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

plen, nelze tak provést objektivizaci. Žalobkyně je údajně poslána na WC, aby se předešlo nehodám, což svědčí o tom, že nejde o trvalou inkontinenci, spíše o nepozornost při zaujetí nějakou činností. Stupeň inkontinence ani není dokumentován urologickým vyšetřením, kde by bylo alespoň popsáno množství moči. O svévolný únik moči, který by nebylo možné ovlivnit, se však dle dokumentace nejedná. Inkontinence stolice u žalobkyně není. V mladším věku bylo velmi vstřícně až nadhodnoceně přistoupeno k uznání ZŽP výkon fyziologické potřeby. Prokázaná úroveň intelektu však dovoluje nácvik základních hygienických návyků v období od roku 2021 do roku 2025. Za takto dlouhé období mentální a motorické schopnosti nebrání zvládnání této ZŽP včetně nácviku výměny inkontinenčních pomůcek. Připomínání výkonu fyziologické potřeby jistě může připouštět i občasnou pomoc s dočištěním, která však není mimořádnou péčí. Nebyla prokázána plná inkontinence, zdravotní stav žalobkyně jí umožňuje tuto potřebu zvládnout. Je schopna v rámci domácnosti dojít na WC, je schopna sedu, funkce rukou k očištění také není porušena. Je možnost využít inkontinenční pomůcky při urgenci fyziologické potřeby jako preventivní opatření. Objektivně nebyl prokázán trvalý únik moči. Kognitivní deficit na úrovni lehké až snad středně těžké mentální retardace dovoluje zvládnout základní hygienické návyky.

89. Soud ve shodě s žalobkyní konstatuje, že závěry posudkové komise jsou vnitřně rozporné a ve výsledku nesrozumitelné. Posudková komise připustila, že žalobkyně „v mladším věku“ nezvládala ZŽP výkon fyziologické potřeby – byť tento závěr pokládala za „vstřícný až nadhodnocený“. Již toto konstatování je samo o sobě nejednoznačné, neboť není zcela zřejmé, zda chtěla posudková komise říci, že se jednalo o správné (být vstřícné) hodnocení, anebo naopak o posudkový omyl („nadhodnoceně“ hodnocení). Posléze posudková komise uvedla, že prokázaná úroveň intelektu dovoluje nácvik základních hygienických návyků v období od roku 2021 do roku 2025, a že za takto dlouhé období mentální a motorické schopnosti nebrání zvládnání této ZŽP. Z tohoto vyjádření lze dovodit, že žalobkyně podle posudkové komise v období od roku 2021 do roku 2025 ještě ZŽP výkon fyziologické potřeby (zcela) nezvládala, ovšem za tuto dobu bylo v jejích schopnostech (intelektuálních i motorických) nacvičit základní hygienické návyky včetně výměny inkontinenčních pomůcek. V rozporu s tím ovšem posudková komise dospěla k závěru, že žalobkyně tuto ZŽP zvládala již od 1. 3. 2021 (viz str. 1 a 11 posudku). Z posudku tak není zřejmé, od kdy považovala posudková komise tuto ZŽP za nezvládanou a ani k jakému období se vyjadřovala. Pokud tedy např. posudková komise uvádí, že připouští připomínání výkonu fyziologické potřeby a občasnou pomoc s dočištěním, avšak nejde o mimořádnou péči, těžko lze usuzovat, zda tím myslí aktuální stav; či stav „aktuálně hypotetický“ (stav, který by tu byl, pokud by žalobkyně řádně nacvičovala hygienické návyky, tj., je v jejích kompetencích a zachovaném potenciálu ve smyslu § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky), popř. snad zda tím posudková komise komentuje celou dobu od roku 2021.
90. Žalovaný tyto nesrozumitelné úvahy akceptoval, přestože činí posudek nepřesvědčivým. Žalobkyně i důvodně namítá, že žalovaný navíc zatížil své rozhodnutí další nezákonností spočívající v tom, že opět podmiňoval neschopnost zvládnání této ZŽP určitou typovou těžkou funkční poruchou. Konkrétně uvedl, že posudková komise nenalezla v podkladové dokumentaci „takové“ těžké nebo úplné postižení horních končetin ani funkční ztrátu úchopové schopnosti obou rukou. Žalobkyně netrpí inkontinencí a její mentální schopnosti

jsou pouze na úrovni maximálně středně těžké mentální retardace, tedy nejedná se o těžké duševní onemocnění spojené se sociální dezintegrací.

91. Nepřezkoumatelné závěry posudkové komise soudu brání v plném posouzení žalobkyniných námitek. Soud tedy tak činí jen omezeně, zejména s výhradou že stále není zřejmé, k jakému období se závěry posudkové komise vztahovaly. Pokud tak žalobkyně namítá, že se posudková komise odchýlila od předchozích posudků, aniž by to řádně odůvodnila, nelze se k tomu vyjádřit, neboť z posudku nelze seznat, zda se závěry posudkové komise o zvládnutí ZŽP výkon fyziologické potřeby vztahují i do minulosti, kdy byla tato potřeba odlišně posouzena, anebo se týkají jen aktuálního stavu.
92. Jde-li o námitku, že posudková komise si nezjistila, zda žalobkyni nepředepisuje pleny jiný lékař, směřuje mimo podstatné důvody posudku. Je pravda, že posudková komise toliko lakonicky konstatovala, že „objektivizaci“ této skutečnosti nelze provést, aniž by se pokusila rozpory mezi podklady (sociálními šetřeními a dokumentací praktického lékaře) odstranit. Na druhou stranu ale následně v posudku nezpochybnila, že žalobkyně inkontinenční pomůcky používá (vyjadřovala se např. k tomu, že byla schopna nácviku jejich výměny či že je může užívat preventivně).
93. Námitce, že se posudková komise „chytá“ jen jedné diagnózy (trvalý únik moči), soud nepřisvědčuje. Posudková komise vzala v potaz, že žalobkyně trpí hyperaktivním močovým měchýřem, že únik moči je důsledkem nepozornosti a že žalobkyni je třeba připomínat (pravidelný) výkon fyziologické potřeby. Pouze dovodila, že se nejedná o mimořádnou péči. S tímto závěrem pak již žalobkyně v žalobě nepolemizuje. Soud žalobkyni ani nedává za pravdu v tom, že na ní nelze požadovat preventivní používání inkontinenčních pomůcek. Jde-li o tvrzení, že je nepoužívá z důvodu citlivé kůže se sklonem k zapařeninám a ekzémům, žalobkyně k němu neoznačuje žádný důkaz (zejm. lékařskou zprávu, ze které by takové zdravotní omezení vyplývalo). Tvrzení o tom, že žalobkyně shledává používání v rozporu se svou důstojností, nemá žádnou relevanci z hlediska zákona o sociálních službách a prováděcí vyhlášky. Ustanovení § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách i § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky jasně vyžadují, aby se funkční schopnosti hodnotily i s ohledem na využívání zdravotnických prostředků. Žádný objektivní (zejm. zdravotní) důvod v tom žalobkyni nebrání (alespoň to netvrdí ani do té míry, že by jí např. používání takových pomůcek zakázal lékař, neboť by to negativně mohlo ovlivnit její psychický stav). Existují navíc i inkontinenční pomůcky, které nejsou navenek viditelné (vložky, kalhotky), a není tak zřejmé, proč by mělo být jejich používání pro žalobkyni ponižující před ostatními dětmi. Posudková komise navíc na žalobkyni nevyžadovala, aby je užívala nepřetržitě, ale pouze pokud by hrozilo, že by žalobkyně „*nestihla zavčas*“. Zjevně tím tedy mínila zejména situace, které žalobkyně sama popisovala – např. v noci. Smyslem příspěvku na péči ani není financování zdravotnických prostředků. Jak plyne z § 7 odst. 1 věty druhé zákona o sociálních službách, slouží k zajištění sociálních služeb, popř. jiných forem pomoci dle tohoto zákona.
94. Žalobkyně dále namítá, že nezvládá dílčí aktivitu provedení očisty [bod 4 písm. g) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky]. V tomto směru nicméně vyjadřuje pouhý obecný nesouhlas a konkrétně poukazuje jen na to, že jí není zřejmé, proč není pravidelné dočištění při použití WC mimořádnou péčí. Soud konstatuje, že dle posudkové komise žalobkyně netrpí poruchou funkce rukou, která by jí bránila v očištění, přičemž občasnou pomoc s dočištěním

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

posudková komise nepokládala za mimořádnou péči. Ze záznamu z posledního sociálního šetření přitom plyne, že žalobkyně provede očistu po potřebě při zácpě. Při normální nebo řidší stolici je třeba *kontrola a dočišťovat*. Je tedy zřejmé, že žalobkyně ve skutečnosti nepotřebuje pravidelné dočištění po *každém* použití WC, jak tvrdí. Ve skutečnosti potřebuje jen *zkontrolovat* a (případně) *dočistit* (nikoliv tedy plnou očistu) při *stolici* (nikoliv tedy při jiných případech, kdy WC používá), a to jen při normální nebo řidší stolici (což s ohledem na údajné zácpy, jimiž žalobkyně trpí, nelze považovat za pravidelný stav). Závěr posudkové komise o tom, že žalobkyně potřebuje (jen) občasné dočištění, tedy soud neshledává nesprávným. Proti navazujícímu závěru, že tato péče nepředstavuje péči mimořádnou, pak žalobkyně nic nenamítá.

95. Konečně k námitce, že žalobkyně nezvládá používání hygienických pomůcek [bod 5 písm. g) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky], neboť si neuhlídá včasnou výměnu pleny ani menstruačních kalhotek, soud konstatuje, že ani připomínání (hlídání) těchto úkonů nelze pokládat za mimořádnou péči. Podobně jako v případě hlídání výběru stravy (viz výše bod 78) se jedná o nenáročný úkon (jde v podstatě jen o včasné sdělení žalobkyně, aby si vyměnila plenu nebo menstruační kalhotky), který představuje pouhý dohled, a nikoliv péči, natož mimořádnou. Samotnou výměnu hygienických pomůcek pak žalobkyně dle posudkové komise zvládne (resp. bylo v jejích schopnostech ji nacvičit), což žalobkyně nezpochybňuje.

Závěr a náklady řízení

96. S ohledem na výše uvedené závěry soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, viz výše body 65, 67 a 73), písm. b) (nepřesvědčivost posudku posudkové komise, který byl podkladem napadeného rozhodnutí, viz např. bod 25 rozsudku NSS ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Ads 8/2023 – 25) i písm. c) (nedodržení závazného právního názoru soudu, viz výše body 67 a 71) s. ř. s. a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost [spočívající v nesprávném výkladu § 1 odst. 4 věty první prováděcí vyhlášky, viz výše zejm. bod 63, a porušení bodu 5 písm. a) přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky, viz výše bod 74]. Současně soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
97. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). I s ohledem na množství dílčích vad soud pokládá za nadbytečné jej na tomto místě rekapitulovat a odkazuje na odůvodnění výše. Soud pouze zdůrazňuje, že žalovaný i posudková komise se zejména vystríhají toho, aby podmiňovali neschopnost zvládat základní životní potřebu existencí těžkého zdravotního postižení. Stav na úrovni těžké poruchy funkčních schopností budou v souladu s § 1 odst. 4 větou první prováděcí vyhlášky povinni posuzovat tak, že se jedná o stav, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu *v přijatelném standardu* ve smyslu § 1 odst. 4 věty poslední prováděcí vyhlášky.
98. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla ve věci z procesního hlediska plně úspěšná, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna za zastupování advokátem ve výši 13 860 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a repliky) po 4 620 Kč podle § 7 bodu 5, § 8 odst. 1, § 9 odst. 5 Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 1 350 Kč za tři úkony právní služby po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 15 210 Kč. Náhrada je splatná do třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2025

Richard Galis v.r.
samosoudce